

ชมรมกัลยาณธรรม
kanlayanatam.com

เตรียมตัว ก่อนตาย

การเกิดการแก่และการตาย
เป็นกฎของธรรมชาติ
ที่สืบทอดกันมาทุกชั่วอายุคน
จะต้องเป็นไปตามกฎนี้
ไม่มีใครสักคนในโลกที่เกิดแล้วไม่ตาย

ดร.สนอง วรอุไร

เตรียมตัว ก่อนตาย

เรื่องความตาย คนที่มีความรู้ทางโลก
เขาบอกว่า พุดเรื่องนี้เป็นอัมงคล
แต่ถ้าใครเข้ามาศึกษาทางธรรมแล้ว
ถือว่าเป็นมงคล เพราะจะทำให้ไม่ประมาท
จะได้เตรียมตัวให้พร้อมก่อนตาย

(เรียบเรียงจากการบรรยายธรรมให้กับพระเจ้าปรีวาสกรรม
ณ วัดม่อนฤาษี เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔)

ชมรมกัลยาณธรรม
www.kanlayanatam.com

หนังสือติดอันดับ : ๑๘๔

เตรียมตัวก่อนตาย

อาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร

พิมพ์ครั้งที่ ๑

สิงหาคม ๒๕๕๕

จำนวนพิมพ์

๘,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง

จ.สมุทรปราการ ๑๐๒๗๐

โทรศัพท์. ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓ และ ๐-๒๗๐๒-๙๖๒๔

ปกและรูปเล่ม

๙ (เก้า)

ภาพวาดประกอบ

ทพญ. รตอร จุห้อง

พิสูจน์อักษร

อ. จันทรา ทองเคียน และคณะ

พิมพ์ที่

สำนักพิมพ์ก่อนเมฆ

โทร. ๐๘๙ ๗๘๕ ๓๖๕๐

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชีนาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

คำนำจากชมรมภิกษยานุสส

มรณานุสติ เป็นหนึ่งในอนุสติ ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้ระลึกถึงอยู่เนืองๆ เพราะความตาย เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแน่นอนกับทุกคน และการระลึกถึงความตายอยู่เนืองๆ ย่อมทำให้เราไม่ประมาท และรู้จักเตรียมตัวให้พร้อม ก่อนที่เราจะตาย ดังนั้น ความตายจึงไม่ใช่สิ่งที่เราควรกลัว หรือ สิ่งที่เป็นอุปมงคล

ท่านอาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร ท่านได้ผ่านเหตุการณ์ที่เรียกว่าการตายมาแล้ว ได้รู้ได้เห็นการแยกจากกันของรูปและนาม อันเป็นกระบวนการตาย และโชคดีที่รูปนามได้กลับมาวมกัน ทำให้มีชีวิตอยู่มาเล่าให้พวกเราฟัง ถึงกระบวนการตายของสัตว์ทั้งหลาย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านผู้อ่านทุกท่าน จะสามารถนำประสบการณ์จริงของท่านอาจารย์ ดร. สนอง และปัญญาอันถูกต้องเหล่านี้ มาพัฒนาจิตของทุกๆ ท่าน เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะตายจริง

ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว และ ทุกคนต้องตาย
...แล้วคุณล่ะ พร้อมหรือยัง ?

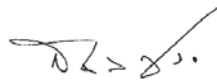
ด้วยความปรารถนาดี

ชมรมภิกษยานุสส

คำนำจากพิชัยบุ

เมื่อพูดถึงความตาย คนที่ไม่ยอมรับความจริง ถือว่าเป็นการพูดที่เป็นอับมงคล ตรงกันข้าม คนที่ยอมรับความจริง และมีสติคุณใจ ย่อมไม่หวั่นไหวเมื่อได้ยินได้ฟังคนพูดถึงเรื่องของความตาย เพราะเป็นความจริงแท้แน่นอนของสรรพชีวิต ส่วนใหญ่ยังต้องเวียนตาย-เกิดอย่างไม่จบสิ้น ผู้ใดปล่อยยให้กิเลสเข้ามามีอำนาจเหนือใจ ผู้นั้นยังต้องตาย-เกิดอยู่ในวัฏสงสาร ส่วนจะไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ขึ้นอยู่กับเหตุที่ทำให้สั่งสมไว้ในชาติปัจจุบัน

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อเตือนสติบุคคลผู้ศรัทธาในความจริง มิให้ประมาทในการดำเนินชีวิต จึงต้องมีการเตรียมตัวสั่งสมปัจจัยเดินทางสู่ชีวิตหน้า ส่วนจะไปเกิดเป็นรูปนามอยู่ในภพภูมิใด จงเลือกเอาตามที่ชอบเถิด

ดร. สนอง วรอุไร

สารบัญ

คำนำจากชมรมฯ

๓

คำนำจากผู้เขียน

๔

เกริ่นนำ

๖

กฎธรรมชาติ

๑๖

เตรียมตัวก่อนตาย

๒๙

แบบอย่างผู้เตรียมตัวตาย

๔๘

ประสบการณ์ตรง

๕๘

ปูจฉา- วิสัยนา

๘๓

เกริ่นนำ

เตรียมตัวก่อนตาย

ในภัสการพระคุณเจ้า วันนี้ผมจะพูดเรื่องเตรียมตัวก่อนตาย เพราะว่าการเกิดการแก่และการตาย เป็นกฎของธรรมชาติ ที่สัตว์บุคคลทุกตัวทุกคนจะต้องเป็นไปตามกฎนี้ ไม่มีใครสักคนในโลกที่เกิดแล้วไม่ตาย ผู้บรรยายก็จ่อคิวไว้แล้ว จากคนที่ไม่เชื่อธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าโคดม ไม่เชื่อว่าบุคคลตายแล้วต้องไปเกิดใหม่ ไม่เชื่อว่าเทวดามีจริง เพราะเป็นอาจารย์เผยแพร่ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ ต้องบอกความจริงหรือความเป็นเหตุเป็นผลแก่เยาวชน ให้สามารถเรียนรู้เข้าถึงความจริงหรือสัมผัสผัสกับความจริงนั้นได้

เมื่อเรียนจบมาจากต่างประเทศ จึงได้มาพิสูจน์สังฆธรรมในพุทธศาสนา ด้วยการบวชเป็นภิกษุอย่างท่านทั้งหลาย แล้วนำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม ผลปรากฏว่าการปฏิบัติธรรมอย่างเข้มข้น ปฏิบัติธรรมเต็มที่ วันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมง

จำวัดประมาณ ๔ ชั่วโมง ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เป็นเวลา ๓๐ วัน ฉันทภัตตาหารวันละ ๑๐ ซ้อน ปิดหูไม่ฟังเสียงใดๆ จากวิทยุ จากคนพูด ปิดตาคือมองดูไม่เกิน ๔ ก้าว ปิดปากคือไม่พูดกับใคร เว้นไว้แต่ว่าจะใช้ปากพูดกับครูบาอาจารย์ตอนสองทุ่มเพื่อสอบถามธรรมที่ปฏิบัติมาในรอบวัน นอกจากนั้นทำเหมือนเป็นคนไปไม่พูดกับใคร

ผลปรากฏว่าปฏิบัติธรรมแบบพองหนอ-ยุบหนอ อยู่นาน ๗ วัน จิตสามารถเข้าถึงสมาธิสูงสุดคือจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ หรือสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตออกจากความทรงฌาน ความรู้สูงสุดที่เรียกว่าอภิญา ๕ มีจริงเป็นจริง การที่จิตไปเห็นว่าเทวดามีจริง การเวียนตายเวียนเกิดอย่างไม่รู้จบสิ้นมีจริงเป็นจริง หูทิพย์มีจริง ตาทิพย์มีจริง ฯลฯ

จากการเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อความจริงที่อยู่นอกเหนือประสาทสัมผัส พอเข้าถึงสังขารคือพัฒนาจิตจนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ หรือเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตถอยออกจากความทรงฌาน ความรู้สูงสุดหรือโลกิยญาณต่างๆ ที่พูดมาข้างต้นเป็นความจริง มีเหตุผลรองรับแต่สัมผัสได้ด้วยจิตพัฒนาดีแล้วเท่านั้น จิตที่ยังมิได้พัฒนาย่อมไม่สามารถรู้เห็น

เข้าใจความจริงเช่นนี้ได้ และระบบประสาทก็ไม่สามารถสัมผัส
ได้เช่นกัน หลังจากที่ไปรู้เห็นความจริงสูงสุดที่เป็นโลกียญาณ ได้
ปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องจนครบ ๓๐ วัน ตามที่ตั้งจิตอธิษฐาน
ไว้ในวันแรกที่บวชเป็นภิกษุว่า

“จะปฏิบัติธรรมเต็มทีนาน ๓๐ วัน ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น”

ผลปรากฏว่า หลังจากพ้นเจ็ดวันไปแล้ววิปัสสนาญาณ
ซึ่งเป็นความรู้สูงสุดที่ทำให้พ้นโลกได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจน
ครบ ๓๐ วัน ตามที่ตั้งจิตอธิษฐานไว้ในวันแรกที่ได้บวชเป็น
ภิกษุ พอกาลเวลาผ่านเข้าถึงวันที่ ๓๑ ผลปรากฏว่า ปฏิบัติ
ธรรมเหมือนเดิมที่ทำมาก่อน แต่จิตไม่สามารถเข้าถึงความตั้ง
มั่นเป็นสมาธิ และไม่สามารถเกิดปัญญาสูงสุดที่เป็นโลกียะและ
โลกุตระได้

จึงได้รู้ว่าคำอธิษฐานเป็นคุณธรรมที่มีความศักดิ์สิทธิ์
นับจากเริ่มต้นพิธีจตุรพิธกรรมจนบัดนี้ กาลเวลาได้ผ่านมานาน
ถึง ๓๕ ปีเศษแล้ว ไม่ได้นำตัวเองเข้าฝึกปฏิบัติธรรมที่ไหน
อีกเลย จิตสามารถรู้เห็นเข้าใจธรรมวินัยได้อย่างต่อเนื่อง

ยาวนานเพิ่มมากขึ้น ความรู้เห็นเข้าใจบางอย่างมิได้มีเขียนไว้ในตำราคัมภีร์ แต่สามารถรู้เห็นเข้าใจด้วยจิตของตัวเอง (สนทฤษฎีโก) อย่างถ่องแท้

ดังนั้นคำพูดที่ออกจากปาก หนังสือที่เขียนแจกมวลชน ให้ได้อ่าน ล้วนมาจากความรู้หรือปัญญาที่เห็นแจ้ง เห็นเหตุเห็นผลถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ สิ่งต่างๆที่ทำให้มวลชนดู คำพูดที่แพร่ออกไปให้ชาวโลกได้สัมผัสทางเว็บไซต์หรือทางหนังสือที่เขียนขึ้นให้มวลชนได้อ่าน ล้วนเกิดขึ้นจากปัญญาสูงสุดที่เกี่ยวข้องกับโลก และที่พ้นวิสัยของโลก

การบรรยายธรรมที่ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทางวิทยุ กระจายเสียง หรือการบรรยายในวันนี้ต้องใช้ปัญญาพุทธะ หรือปัญญาสูงสุดทางพุทธศาสนา ปัญญาทางโลกไม่สามารถใช้ได้ เพราะเข้าไม่ถึงความจริงสูงสุดและความเป็นจริงแท้ (ปรมาตถสังจะ) ได้ ความจริงที่นำมาบอกกล่าวในวันนี้เป็นจริง อีกพันปีหมื่นปีแสนปีก็ยังคงเป็นความจริงอยู่ คือยังมีเหตุมีผลรองรับ ฉะนั้นผู้บรรยายต้องขอภัย หากคำใดที่พูดออกไปแล้ว ท่านผู้ฟังไม่เข้าใจ ท่านมิได้ผิดเพี้ยนแต่ผู้บรรยายผิดเพี้ยน

ไปเอง แต่ถ้าใครประสงค์จะพิสูจน์ลัทธิธรรม ต้องนำตัวเองเข้าปฏิบัติสมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนา จนเกิดปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) แล้วจะเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินได้ฟังในวันนี้

วันนี้จะพูดเรื่องเตรียมตัวก่อนตาย ถ้าพูดถึงเรื่องความตายคนทางโลก คือมีความรู้ทางโลก เขาบอกว่าพูดเรื่องนี้เป็นอับมงคล แต่ถ้าใครเข้ามาศึกษาทางธรรมแล้ว ถือว่าเป็นมงคลเพราะจะทำให้ไม่ประมาท จะได้เตรียมตัวให้พร้อมก่อนตาย ด้วยเหตุนี้หลวงพ่อกาญจนาภิเษกจึงดำท่นมักจะพูดถึงความตายอยู่เสมอ เมื่อใดที่จิตปฏิบัติที่จะอยู่ร่วมกับรูปขันธ์นี้แล้วไปแสวงหารูปขันธ์ใหม่อยู่อาศัย รูปขันธ์เดิมก็ไม่สามารถทำสิ่งใดๆ ได้ จึงเรียกว่าตาย

ผู้บรรยายได้ผ่านมารมาแล้วทั้งห้าตัว มารคือสิ่งที่มาบุคคลให้ตายจากความดี มนุษย์มีกิเลสเป็นมาร (กิเลสมาร) มนุษย์มีขันธ์ ๕ เป็นมาร (ขันธ์มาร) มนุษย์มีอภิสังขารที่ปรุงแต่งกรรม เป็นมาร (อภิสังขารมาร) มนุษย์มีเทพบุตรเทพธิดา เป็นมาร (เทพบุตรมาร) และมนุษย์มีความตายเป็นมาร (มัจจุมาร)

โดยเฉพาะมารตัวสุดท้าย ผู้บรรยายได้นำพาชีวิตพ้น

จากบ่วงของมารดังก่ล่าวมาแล้วสองครั้ง ผู้ที่พัฒนาจิตจนเข้า
ถึงธรรมที่ปฏิบัติได้แล้ว จะเกิดปัญญาสูงสุดที่เห็นการแยก
แยกนามได้ชัดเจนมาก นามที่เคลื่อนออกจากรูปนี้ไปแล้ว หาก
ไม่กลับคืนเข้าสู่รูปเดิมนี้คือการตาย

ผู้บรรยายยังโชคดีที่นามยังหวนคืนกลับเข้าสู่ร่างเดิม
จึงได้มีโอกาสมาบอกเล่าให้ผู้ที่มีได้มีประสบการณ์เช่นนี้ได้รับรู้
ได้เห็นชัดเจนว่านามมีลักษณะเป็นเช่นไร เมื่อได้เห็นนามแยก
ออกจากรูปแล้วทำให้ไม่กลัวความตาย ใช้จิตที่เห็นแจ้งตามดู
กระบวนการตายของตัวเอง จึงได้พบสัจธรรมว่ารูปนามนี้คือ
รูปขันธ์และนามขันธ์ รูปประกอบขึ้นด้วย ดิน น้ำ ไฟ ลม

จะมีการผันแปร คือ ลมที่หายใจเข้าสู่ร่างกาย และลม
ที่ปล่อยออกจากร่างกาย จะค่อยๆ อ่อนลงๆ แล้วตามด้วยไฟ
(พลังงาน) จะค่อยๆ อ่อนลงๆ น้ำจะพรั่งพรูแยกย้ายออกจาก
ร่างกาย เหลือแต่ดินซึ่งเป็นของแข็งกองไว้แล้วแตกสลายเป็น
หน่วยย่อยๆ กองอยู่กับพื้นเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย จิตที่ละเอียดอ่อน
และมีความตั้งมั่น ตามดูตามรู้เห็นความเป็นไปของกระบวนการ
ต่างๆ ของรูปนามจนกระทั่งที่สุด ได้เห็นดิน น้ำ ไฟ ลม ต่าง
กลับคืนมาเป็นร่างกายเหมือนเดิม มีความแข็งแรงเหมือนเดิม

และยังคงเป็นร่างให้จิตใช้ทำประโยชน์เผยแพร่วรรณกรรมความจริงใน พุทธศาสนามาจนถึงปัจจุบันนี้ รวมเวลาที่ผ่านมานานถึง ๓๕ ปีเศษแล้ว

ได้ระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระพุทธเจ้าที่ มอบธรรมวินัยให้กับชาวโลก และผู้บรรยายได้นำเอาธรรม วินัยมาสถิตไว้กับใจตัวเองอยู่ทุกขณะตื่น และยังได้แสดงความ กตัญญูตเวที ด้วยการเผยแพร่วรรณวินัยให้แพร่ออกไปกว้าง ไกล ด้วยการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ช่วย ทั้งๆที่ตัวเอง อยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ได้ระลึกถึงคุณของแผ่นดินที่ทำให้เราได้อาศัยอยู่อย่างสะดวกสบายและมีความสุข จึงได้ตอบแทนคุณ ด้วยการทำตัวเป็นคนดีของแผ่นดินเกิด นับพันปัญหาที่ถามผ่าน ทางเว็บไซต์ ผู้ถามปัญหาล้วนมีอุปการคุณที่ทำให้ผู้ตอบปัญหา ได้พัฒนาสติปัญญาของตัวเองให้เพิ่มมากขึ้น ผู้ถามปัญหาจึง เปรียบได้ดังครุผู้มีพระคุณ บางครั้งที่ปัญหามีเข้ามาจำนวนมาก ผู้ตอบปัญหาจำเป็นต้องตื่นลุกขึ้นกลางดึก เพื่อตอบปัญหามีให้ คั่งค้าง ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบแทนคุณท่าน

ถึงตอนนี้จะพูดถึงเรื่องความตาย ที่คนในสังคมบอกว่า เป็นเรื่องอัปมงคล แท้จริงในทางธรรมถือว่าเป็นเรื่องมงคล

เพราะทำให้เราไม่ประมาทในวันข้างหน้า เมื่อเราต้องเกิดอีก มันก็ต้องมีความแก่เป็นธรรมดา เมื่อแก่แล้วก็ต้องตายเป็นธรรมดา เหล่านี้เป็นสิ่งแน่นอน เป็นสัจธรรมที่ทุกคนเมื่อเกิดมาแล้วต้องเป็นไปตามนี้ มนุษย์เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่งที่มีชีวิตประกอบขึ้นด้วยรูปและนาม

การเกิดของสัตว์มีอยู่ ๔ ประเภทตามที่พระพุทธะได้ตรัสไว้คือ เกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในที่ชื้นแฉะ และเกิดโดยวิธีโอบปาตีกะคือผุดมีขึ้นเป็นตัวเต็มวัยทันที

ในฐานะที่ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ ปราภฏ การณ์ใดที่เกิดขึ้นแล้วต้องพิสูจน์หาความจริง หรือคือหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลนั่นเอง การเกิดในครรภ์นี้ทางวิทยาศาสตร์ยอมรับว่าเป็นความจริง เพราะผลที่เกิดขึ้นสามารถสัมผัสได้ด้วยระบบประสาทของร่างกาย สัตว์ที่เกิดในไข่เช่น เป็ด ไก่ หรือสัตว์เลื้อยคลานบางชนิดมีการเกิดเช่นนี้จริง และจากประสบการณ์ของผู้บรรยาย ไม่เคยพบว่ามนุษย์มีการเกิดในทำนองนี้ แต่การเกิดของมนุษย์ในที่ชื้นแฉะมีจริง ดังตัวอย่างของพระนางปทุมวดี (อดีตพระอุบลวรรณาภิกษุณี) ที่อุบัติขึ้นในดอกบัวใหญ่ในสระน้ำใกล้กับอาคารของพระฤาษีและโอรสของพระนางอีกจำนวนหนึ่งได้เกิดในที่ชื้นแฉะเช่นกัน และวิธี

สุดท้ายมนุษย์สามารถเกิดโดยวิธีโอปปาติกะคือผุดขึ้นมาและโตเต็มวัยในทันใด หากท่านผู้ฟังไม่เข้าใจผิด คิดว่าผู้บรรยายเพื่อหรือเพี้ยน ผู้บรรยายบอกว่าจากประสบการณ์ตรงได้พบว่า มนุษย์มีการเกิดโดยวิธีโอปปาติกะมีจริงเป็นจริง วิธีพิสูจน์การเกิดในลักษณะนี้สามารถทำได้โดยการพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตถอนออก จากความทรงฌาน ให้อริชฐานขอเห็นการเกิดของมนุษย์ โดยวิธีโอปปาติกะ ก็สามารถจะสัมผัสได้ด้วยจิตที่มีความถี่คลื่นที่พัฒนาดีแล้ว

ผู้บรรยายมีพื้นฐานมาทางด้านวิทยาศาสตร์ที่ยอมรับในเหตุผล จึงได้พิสูจน์และได้พบมาด้วยตัวเองจึงบอกเล่าให้ผู้ฟังได้ทราบ ดังนั้นการอุปบัติของมนุษย์สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่าเกิดขึ้นได้สามวิธีคือเกิดในครรภ์ เกิดในที่ชื้นแฉะ และเกิดโดยการโอปปาติกะ

มนุษย์เกิดมาแต่ละภพชาติย่อมมีการทำกรรมด้วยกันสามทางคือ มโนกรรม วชิกรรม และกายกรรม และในธรรมชาติมนุษย์และสัตว์ยังต้องดำเนินไปตามกำหนดหรือกฎของธรรมชาติอยู่อย่างน้อยสามกฎ ดังที่จะได้เรียนให้พระคุณเจ้าทั้งหลายให้ทราบ

กัญฉรรมชาติ

กฎข้อที่ ๑ กฏธรรมชาติ

ที่เรียกว่า สามัญลักษณะ คือสรรพสิ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมมีการแปรเปลี่ยน คงทนอยู่ไม่ได้ และเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตนแท้จริงหรือคือดับสลายไปในที่สุด ซึ่งบางท่านสมมติเรียกกำหนดอันแน่นอนอนตายตัวเช่นนี้ว่ากฎไตรลักษณ์

ความเป็นไปในสามลักษณะนี้ หากเกิดขึ้นในห้วงเวลาสั้นๆ ก็
สามารถรู้เห็นเข้าใจได้ด้วยประสาทสัมผัส แต่ในหลายกรณี สิ่ง
ที่ดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ที่ต้องใช้เวลายาวนาน เกินห้วง
อายุขัยของมนุษย์ มิสามารถสัมผัสได้ด้วยระบบประสาทสัมผัส
แต่จิตที่พัฒนาดีแล้วสามารถสัมผัสได้

ตัวอย่างเช่น บุคคลที่มีนิวาสสถานอยู่ที่จังหวัด
เชียงใหม่ ตั้งแต่เกิดจนตายก็ยังเห็นว่าดอยสุเทพยังคงมีอยู่
มิได้หายไปไหน แต่สามารถเห็นการแปรเปลี่ยนของดอยสุเทพ
มีจริงเป็นจริง ลักษณะของดอยสุเทพในปัจจุบัน ไม่เหมือน
กับดอยสุเทพในครั้งที่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ ดอยสุเทพที่เห็น
ด้วยตาเนื้อตาหนัง แม้บุคคลตายลงไปแล้วดอยสุเทพยังคง
มีอยู่ หากผู้ใดพัฒนาจิตให้เข้าถึงความทรงจำได้ ย่อมเห็น
การเกิด-ดับของสรรพสิ่งมีจริงเป็นจริง แม้แต่ดอยสุเทพที่เห็น
ด้วยตาเนื้อตาหนัง ก็ต้องเป็นไปตามกฎไตรลักษณ์เช่นกัน คือ
ครั้งหนึ่งมีดอยสุเทพเกิดขึ้น แล้วในที่สุดเมื่อกาลเวลาผ่านไป
ยาวนาน ดอยสุเทพไม่มีอยู่จริง คือต้องดับสลายไปตามกฎ
ไตรลักษณ์นั่นเอง

กฎข้อที่ ๓ ที่อยากพูดถึงก็คือ กฎแห่งกรรม

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่า มนุษย์สามารถ
ทำกรรมได้สามทาง ทำกรรมด้วยการคิด เรียกว่ามโนกรรม
ทำกรรมด้วยการพูด เรียกว่าวจีกรรม และทำกรรมด้วย
การกระทำทางกายเรียกว่า กายกรรม

วิถีกรรมพระคุณเจ้าสามารถรู้ได้ด้วยระบบประสาท คือใช้โสตประสาทเป็นตัวชี้วัดว่าบุคคลพูดดีหรือพูดไม่ดี มีหู เป็นเครื่องชี้วัด การกระทำของบุคคล ที่เรียกว่ากายกรรม พระคุณเจ้าสามารถรู้ได้ด้วยการทำงานของระบบประสาท ทางตา (จักขุประสาท) คือมีตาเป็นเครื่องชี้วัด ส่วนบุคคล ที่นั่งอยู่เฉยๆ แต่จิตกำลังคิดสิ่งใดอยู่หรือไปทำอะไรมา ระบบประสาททางหู ทางตา มีอาจวัดได้ หากพระคุณเจ้า ประสงค์จะพิสูจน์ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ หรือไปทำอะไร มา ต้องใช้จิตที่พัฒนาดีแล้วเป็นตัวสัมผัส คำว่าพัฒนาดีแล้ว ในที่นี้หมายถึง ต้องเจริญสมถภาวนาจนจิตเข้าถึงความ ตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อถอยจิตออกจากความทรง ฌาน หนึ่งในอภิญญา ๕ นั่นคือเจโตปริยญาณ สามารถหยั่งรู้ ความคิดของผู้อื่นได้

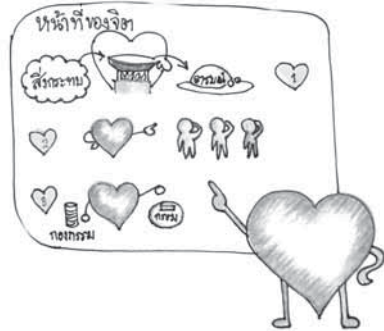
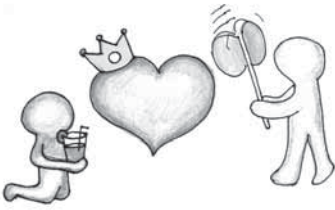
ในสมัยที่ผู้บรรยายไปฝึกกรรมฐานอยู่กับท่านเจ้า คุณโชคก ผู้บรรยายคิดสิ่งใดท่านเจ้าคุณฯ สามารถหยั่งรู้ได้ รวมถึงการกระทำใดๆ ที่ลับหูลับตาท่านฯ รู้ไปหมด อาทียืน ปัสสาวะ ท่านฯ บอกว่าเป็นพระต้องนั่งปัสสาวะ ฉันอาหาร ร่วมวงกับท่านฯ คำไหนฉันแล้วรู้สึกว่าร่อย ท่านฯ สอน

ให้กำหนดว่า “อรร้อยหน่อๆๆ” รวมถึงการคิดหนีออกจากวัดเพื่อไปอยู่กับท่านพุทธทาสที่สวนโมกข์ ท่านฯ ก็รู้อีกด้วย เจโตปริยญาณที่ท่านฯมี

ท่านฯ ได้สอนว่า “จะหนีไปที่ไหนในโลกนี้ ย่อมหนีใจตัวเองไม่พ้น ต้องอยู่แล้วสู้สิ”

ท่านเจ้าคุณโชดกได้สอนวิธีแก้ปัญหาที่ใจคิดหนี ด้วยการบริกรรมว่า “คิดหนีหน่อๆๆ” จนในที่สุดใจที่คิดหนี (มโนกรรม) ดับไป จึงยังคงอยู่ปฏิบัติธรรม กับท่านฯ ต่อไป จนครบกำหนดตามที่อธิษฐานไว้ เจโตปริยญาณเป็นความรู้พิเศษที่เป็นความเฉพาะตน (ปัจเจกัตถ์) คือรู้ได้ด้วยจิตของผู้ที่เข้าถึงความทรงฌานแล้วเท่านั้น คนที่มีจิตเข้าไม่ถึงความทรงฌานย่อมไม่สามารถรู้ได้ ดังนั้นการกระทำหรือกรรมที่มนุษย์ทำมีอยู่สิบสองชนิด

สรุปลงได้ว่าใครทำดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน ใครทำกรรมไม่ดีเมื่อกรรมให้ผลย่อมต้องเสวยหรือชดใช้ผลแห่งการกระทำที่ไม่ดีนั้น

กฎข้อที่ ๓ เป็นกฎเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของจิต

ซึ่งเรื่องนี้ทางวิทยาศาสตร์ยอมรับว่า ที่ใดมีพลังงานเกิดขึ้น ที่นั่นย่อมมีการทำงานได้ สิ่งที่พระคุณเจ้าได้ยินได้ฟังถึงคำกล่าวที่ว่า “จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าวรับใช้จิต” คำกล่าวเช่นนี้จะเป็นความจริงหรือไม่จริง

ต้องพิสูจน์ด้วยตัวเองว่าจิตสังฆมอญให้คิด จิตสังฆปากให้พูด จิตสังฆร่างกายให้กระทำตามที่จิตต้องการ พระคุณเจ้าต้องวิเคราะห์ดูว่า คนที่ยังมิได้ตายหรือคนที่ยังมีจิตอยู่กับร่างกายสามารถใช้ร่างกายทำในสิ่งที่จิตต้องการ ส่วนคนที่ตายไปแล้ว หมายถึงจิตปฏิสนธิที่จะอยู่กับร่างกายนี้ จิตได้ออกจากร่างกายนี้เพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย ร่างกายนี้จึงถูกทิ้งไว้เป็นศพทำอะไรไม่ได้ ไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น ดังนั้นขณะที่จิตยังคงอยู่กับร่างกาย จึงทำหน้าที่ได้เป็นสามรูปแบบดังนี้

(1) จิตรับสิ่งกระทบภายนอก (รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสผัสสกาย และสิ่งที่ใจรู้) เข้าปรงเป็นอารมณ์

(2) จิตสังฆร่างกาย คือสังฆมอญให้คิด สังฆปากให้พูด และสังฆอวัยวะของร่างกาย ให้ทำในสิ่งที่จิตต้องการ

(3) จิตสังฆผลของการกระทำไว้เป็นสัญญา คือจดจำอารมณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับจิตไว้ เมื่อใดที่จิตรับกระทบกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จึงสามารถหยั่งรู้อารมณ์ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนได้

พระคุณเจ้าเคยมีประสบการณ์ในอารมณ์ เช่น สิ่งกระทบดีย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี สิ่งกระทบไม่ดีย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี ทั้งอารมณ์ดีและอารมณ์ไม่ดีถูกเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิตจนยากที่จะนับครั้งได้ถ้วน ตัวอย่าง เช่น ตาเห็นภาพสวยๆ ย่อมเกิดเป็นอารมณ์ดี ตาเห็นภาพไม่สวยงามย่อมเกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี อากาศเย็นสัมผัสกับผิวหนังร่างกายย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี อากาศร้อนสัมผัสผิวหนังร่างกายย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี ได้ยินเสียงสรรเสริญเข้าทางหูทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี ได้ยินเสียงก่นด่า ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี ฯลฯ

นี่คือการทำหน้าที่ของจิตตามข้อ (๑) จิตที่มีอารมณ์ดีย่อมสั่งสมองให้คิดดี สั่งปากให้พูดดี และสั่งร่างกายให้ทำดี นี่คือการทำหน้าที่ของจิตตามข้อ (๒) จิตที่ไประลึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีต หรือการเสวยวิบากของกรรม นี่คือการกระทำหน้าที่ของจิตตามข้อ (๓)

ด้วยเหตุนี้การทำหน้าที่ของจิตทั้งสามอย่าง จึงมีผลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ โดยเฉพาะหน้าที่ที่สาม จิตทำหน้าที่เก็บสั่งสมผลของกรรมไว้นับไม่ถ้วน (อนันต์) ทำไม

จึงรู้ว่าผลกระทบในดวงจิตมีอนันต์ เพราะผู้บรรยายตอนไป พิสูจน์สังขาร ได้พัฒนาจิตจนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด คือสมาธิระดับฌาน พอจิตถอนออกจากความทรงฌานแล้ว ได้ไปเห็นภพภูมิหนหลังของตัวเองด้วยอภิญญาตัวที่เรียกว่า ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้เห็นการเวียนตายเวียนเกิดของตัวเองย้อนหลังไปนับภพชาติไม่ถ้วน และในแต่ละชาติที่เกิด เป็นรูปนาม ได้ทำกรรมและสั่งสมผลของกรรมไว้มาก และยิ่งเห็นการเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จักจบด้วยแล้ว ผลของกรรม ที่ทำสั่งสมไว้ในดวงจิตจึงมีเหลือคณานับ ขณะไปพิสูจน์ สังขาร ได้บวชเป็นภิกษุถึงกับน้ำตาหยด ด้วยมาระลึกว่า ทำไมตัวเองจึงโง่อย่างนั้น ได้เห็นการเกิดแล้วดับของรูปขันธ์ ซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่นามขันธ์ไม่เคยดับเลย ทั้งนี้เป็นเพราะยังมีกิเลสสั่งสมอยู่ในดวงจิต หรือ กิเลสมีอำนาจครอบครอง นามขันธ์อยู่อย่างเหนียวแน่น การโคจรของจิตเพื่อไปหา ร่างใหม่อยู่อาศัย แล้วทำให้เกิดเป็นรูปนามอยู่ในภพต่างๆ อย่างไม่รู้จักจบ เรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ ด้วยเหตุนี้จึงได้กล่าว ว่าจิตได้เก็บสั่งสมข้อมูลกรรมมาอนันต์ เก็บข้อมูลกรรมไว้มากมายมหาศาล

ในครั้งพุทธกาล มีพระสาวกของพระพุทธเจ้าอยู่ ๔ องค์ที่เป็นมหาอภิญญา สามารถระลึกชาติหนหลังได้ ยาวไกลถึง ๑ อสงไขย กับอีก ๑๐๐,๐๐๐ กัป ได้แก่ พระมหาโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระพากุลละ และพระยโสธรา พระอรหันต์ที่ทรงอภิญญาทั้งหลาย ไม่สามารถระลึกชาติย้อนหลังไปได้ไกลหรือได้มากเท่ากับผู้ทรงมหาอภิญญา จากเรื่องที่ยกเล่าให้ฟังจะเห็นได้ว่าจิตมีความมหัศจรรย์ สามารถเก็บข้อมูลกรรมไว้มากเป็นอนันต์ ยิ่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยแล้ว ไม่ต้องพูดถึงข้อมูลกรรมในดวงจิตซึ่งเก็บบันทึกไว้ได้ไม่มีความจำกัด

จากหน้าที่ของจิตทั้งสามอย่างนั้น พระคุณเจ้าต่างทำกรรมและสั่งสมผลกรรมไว้ในดวงจิตไว้มหาศาล ถ้าจิตสั่งสมกรรมไม่ดี (อกุศลกรรม) เมื่อกรรมไม่ดีให้ผล ก็จะทำให้ผลเป็นบาป ตรงกันข้ามถ้าจิตสั่งสมกรรมดี (กุศลกรรม) เมื่อกรรมดีให้ผล ก็จะทำให้ผลเป็นบุญ บุญและบาปที่มีอยู่ในดวงจิต เมื่อให้ผลแล้วย่อมกระทบถึงการดำเนินชีวิต บุคคลผู้เกิดมาแล้วมีชีวิตดำเนินไปสะดวกราบรื่นและมีความสุข นั่นคืออานิสงส์ของบุญ ตรงกันข้าม บุคคลเกิดมาแล้วมีชีวิต

ดำเนินไปไม่สะดวกไม่ราบรื่นและมีความทุกข์ นั่นคืออานิสงส์ของบาปให้ผล ผู้ทำกรรมไม่ดีไว้ก่อนแล้ว จะต้องเสวยผลของอกุศลวิบากนั้น

ในทุกวันนี้ผู้บรรยายต้องตอบปัญหาให้กับคนจำนวนมาก ปัญหาต่างๆ ที่ถามเข้ามานั้นล้วนเป็นความทุกข์ ที่บุคคลได้ทำกรรมไม่ดีไว้ก่อนแล้ว ให้ผลเป็นข้อขัดข้องและทำให้ไม่สบายกายไม่สบายใจ ผู้บรรยายจึงต้องแก้ปัญหาให้ ด้วยการเสนอแนะให้ชดใช้ผลของกรรมจนกว่าจะจบสิ้น หรือทำบุญใหญ่แล้วอุทิศผลบุญใช้หนี้เจ้ากรรมนายเวรส่วนกรรมใดที่ยังไม่ให้ผลต้องทำดีที่เป็นบุญอยู่เสมอ เพื่อหนีหนี้กรรมเวรมีให้ตามทัน หรือแม้กระทั่งการพัฒนาจิตให้พ้นไปจากการเวียนตาย-เกิดในวัฏฏะ หนีเวรกรรมที่เหลือนตกค้างอยู่ในดวงจิต ย่อมตามให้ผลไม่ทัน จึงเป็นอโหสิกรรมไปโดยปริยาย

ปัญหาต่างๆ ที่คนจำนวนมากถามเข้ามา ให้ผู้บรรยายได้ชี้แนะแนวทางแก้ปัญหาให้ เป็นเพราะเขาเหล่านั้นเป็นผู้รู้ไม่จริงแท้ เมื่อเอาปัญญาไม่รู้ไม่จริงแท้มาส่งนำทางให้กับชีวิต จึงเกิดเป็นความผิดพลาด ประพฤติอกุศลกรรมให้

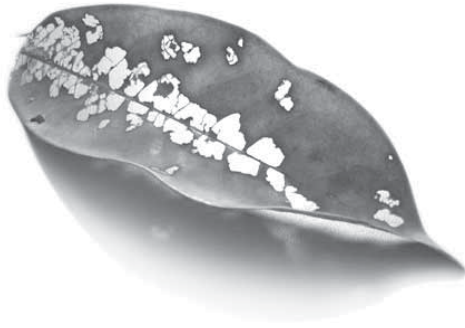
เกิดขึ้น และสั่งสมอยู่ในดวงจิตของตัวเอง เมื่อกรรมให้ผลเป็น
อกุศลวิบาก ปัญหาต่างๆ จึงได้เกิดตามมาให้ชีวิตดำเนินไปไม่
สะดวก ไม่ราบรื่น และเป็นทุกข์

ผู้รู้จริงแท้ในพุทธศาสนาได้แก่อริยบุคคล หรือ
พระคุณเจ้าที่ปฏิบัติสมถกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐาน
จนเข้าถึงปัญญาเห็นถูกตามธรรม หรือที่นักปฏิบัติธรรม
นิยมเรียกกันว่าปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว จึงจะสามารถเรียก
ได้ว่าพระคุณเจ้าเป็นผู้รู้จริงแท้ ปัญญาเช่นนี้สามารถรู้เห็น
เข้าใจความจริง (เหตุผล) ชั้นสูงสุดที่เรียกว่าปรมัตถลัญจะ
เป็นความจริงที่ไม่เนื่องด้วยกาลเวลา แม้กาลเวลาจะผ่านไป
ยาวนานเท่าใด ความจริงจะยังคงเป็นจริงตลอดไป อีกพันปี
หมื่นปีแสนปีก็มิอาจแปรเปลี่ยนไปเป็นความไม่จริงได้ ปัญญา
เห็นแจ้งจึงมีคุณ สามารถนำมาใช้ส่องทางให้กับชีวิตได้
ดำเนินไปอย่างสะดวกราบรื่นและมีแต่ความสุข

เตรียมตัวก่อนตาย

ในครั้งที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ยาวนานถึง ๓๐ วัน ก็ได้ปัญญาเห็นถูกตามธรรมมาส่งนำทางให้กับชีวิตของตนเอง และยังได้ใช้ส่งนำทางชีวิตให้ผู้อื่นอีกด้วย จากวันนั้นที่วัดมหาธาตุฯ จนมาถึงวันนี้ที่มาบอกเล่าให้พระคุณเจ้าได้ทราบ ก็มีได้ไปปฏิบัติธรรมที่ไหนอีกเลย อะไรที่ไม่รู้เกี่ยวกับชีวิตไม่มีอีกแล้ว แม้ตำราคัมภีร์มิได้เขียนบอกไว้ก็สามารถหยั่งรู้เหตุผลที่เป็นจริงแท้ได้ นี่คือสิ่งที่อยากจะบอกกล่าวให้พระคุณเจ้าทราบว่า กฎธรรมชาติทั้งสามกฎ อันได้แก่ กฎไตรลักษณ์ กฎแห่งกรรม และกฎการทำหน้าที่ของจิต มีผลกระทบอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์

ตอนนี้ผมจะพูดถึงการเตรียมตัวก่อนตาย トラบไตท์กิเลสยังมีอำนาจครอบครองใจ บุคคลตายแล้วต้องไปเกิดอีกแน่นอน จะไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ก็ขึ้นอยู่กับแรงผลักดันของกรรม ที่ทำสั่งสมไว้ในดวงจิตขณะที่บุคคลนั้นยังมีชีวิตหรือมีจิตอยู่กับรูปขันธ์นี้

การเตรียมตัวก่อนตายของคนในครั้งที่พระพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ (พุทธกาล) มีบุคคลที่เตรียมตัวตายอยู่หลายคนที่ยากจะยกขึ้นมากล่าวถึงในที่นี้ เพื่อให้พระคุณเจ้าได้เห็น ว่า บุคคลต่างๆ เหล่านั้นเขาเตรียมตัวกันอย่างไร เพราะในวันข้างหน้าเราต้องตายแน่ๆ พอตายแล้วจิตวิญญาณต้องสละทิ้งรูปขันธ์เดิม แล้วโคจรไปเข้าอยู่อาศัยในรูปขันธ์ใหม่ สิ่งที่สำคัญก็คือว่ารูปขันธ์ใหม่ที่จิตเข้าไปอยู่อาศัยเป็นรูปขันธ์อยู่ในภพภูมิใด หากรูปขันธ์ใหม่อยู่ในสุคติภูมิซึ่งได้แก่ภูมิอันเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ เทวดาและพรหม มีความสุขจากการเสวยกามหยาบ มีความสุขจากการเสวยกามที่เป็นทิพย์ และมีความสุขจากการเสวยฌานสมาบัติสุขอันละเอียดประณีตและยืนยาวนานนับกับ ตรงกันข้าม หากรูปขันธ์ใหม่ที่จิตเข้าไปอยู่อาศัยเป็นรูปขันธ์ที่อยู่ในทุคติภูมิ อันได้แก่

สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกายและสัตว์นรก ตาเนื้อ
ตาหนังสัมผัสกับสัตว์กายหยาบได้ด้วยการทำงานของระบบ
ประสาท จึงสามารถมองเห็นว่าสัตว์มนุษย์มีจริง สัตว์เดรัจฉาน
มีจริง แต่สัตว์ที่ถือกำเนิดอยู่ในภพภูมิอื่น เป็นสัตว์ที่มีรูปขันธ์
ละเอียด เป็นสัตว์กายทิพย์ ระบบประสาทไม่สามารถสัมผัสได้
แต่สัมผัสได้ด้วยการทำงานของพลังงานจิตที่พัฒนาดีแล้ว

พระคุณเจ้ารูปใดประสงค์จะพิสูจน์ว่า สัตว์กายทิพย์
มีอยู่จริงในวิภวภูมิต่างไร พระคุณเจ้าต้องเจริญสมถภาวนาจนจิต
เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ (อัปปนาสมาธิ) หรือที่
เรียกว่าสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตถอยออกจากความทรงฌาน
แล้วอธิษฐานขอเห็นสัตว์ที่มีรูปขันธ์เป็นทิพย์ ทิพพจักขุ อัน
เป็นหนึ่งในอภิญญา ๕ ย่อมสัมผัสกับสัตว์ที่มีกายทิพย์ได้ ดัง
ที่พระพุทธโคตมนำพระนันทะไปดูนางฟ้าในดาวดึงส์ หรือ
ในกรณีที่พระมหาโมคคัลลานะขึ้นไปพบกับกัณฐกเทพบุตร
ในดาวดึงส์ หรือขึ้นไปพบกับตีสสมหาพรหมในพรหมโลก
ชั้นมหาพรหมภูมิ ฯลฯ เหล่านี้เป็นจริงมีจริงและสัมผัสได้
ด้วยปัญญาสูงสุด (โลกียอภิญญา) ของผู้ที่พัฒนาจิตได้จริง

ที่นี้กลับมาพูดถึงเรื่องที่ว่า เมื่อบุคคลทิ้งรูปขันธ์แล้ว หมายถึงจิตทิ้งรูปขันธ์ไว้กับโลก แต่ตัวของจิตที่ยังมีกิเลส ค้างคาอยู่ภายใน ยังต้องแสวงหารูปขันธ์ใหม่อยู่อาศัย จิตวิญญานจะโคจรไปสู่ภพใหม่ตามแรงผลึกของกรรมที่มีอยู่ภายใน ถ้าเป็นกรรมไม่ดี ย่อมผลักดันจิตวิญญาน ให้โคจรไปสู่อบายภูมิและเข้าอยู่อาศัยในรูปขันธ์ใหม่ ตรงกันข้าม หากจิตวิญญานถูกกรรมดีผลักดัน จิตวิญญานย่อมโคจรไปสู่สุคติภูมิ

ดังนั้นบุคคลผู้หวังความสบาย ผู้หวังความสุขจึงควรไม่ประมาทในการทำกรรม เพราะผู้ใดทำกรรมสำเร็จลงแล้ว ผลของกรรมมิได้สูญเปล่าดังที่คนรู้ไม่จริงพูด แต่ผลของกรรม จะถูกเก็บสั่งสมอยู่ในจิตของผู้ทำกรรมนั่นเอง สิ่งที่คุณคิดได้พูด ได้ทำอยู่ในทุกวันนี้ มันมีผลถึงชาติใหม่หรือภพภูมิใหม่ที่ เราต้องไปเกิด

วันนี้จึงได้มาบอกว่า การเตรียมตัวก่อนตายมีผลต่อชีวิตของคุณแน่นอน บุคคลสามารถดูผลของกรรมในชาติปัจจุบันนี้ได้ ผู้ใดเคยทำกรรมไม่ดีไว้มากในอดีต บาปอกุศล ย่อมถูกเก็บสั่งสมอยู่ในดวงจิต และส่งผลมาจนถึงชาติปัจจุบัน

ทำให้ชีวิตมีอุปสรรคขัดขวางมีปัญหาให้ต้องแก้ไข และไม่มี
ความสุขเช่นเจ็บไข้ได้ป่วย มีโรคประจำตัว มีปัจจัยติดขัดไม่
พอใช้สอยเยียวยารักษา คนในสมัยนี้เป็นโรคมะเร็งกันมาก
เป็นโรคหัวใจกันมาก เป็นนิ้วกันมาก สิ่งเหล่านี้เป็นผลสืบเนื่อง
มาจากบาปอกุศลที่สั่งสมไว้ในดวงจิตของผู้ทำกรรมไม่ได้ไว้
ในอดีต

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่แสดงให้เห็นผลของกรรมไม่ได้
มีอายุสั้น ดังที่เป็นข่าวออกทางโทรทัศน์ถึงศพที่ถูกทำแท้ง
จำนวน ๒,๐๐๒ ศพ รูปนามยังไม่คลอดออกมาจากท้อง
ของแม่ ก็ต้องหมดอายุ เนื่องด้วยอดีตได้ประพฤติปาณาติบาต
ไว้มาก จึงทำให้มีอายุสั้น คือ ยังมีได้คลอดออกจากท้องแม่
ยังไม่ได้ลมหายใจก็ตายไปแล้ว นั่นแหละครับเป็นผลที่เกิดจาก
การทำบาปหนักไว้แต่อดีต บางคนคลอดออกมาจากท้องแม่
แล้วมีอายุอยู่ได้เพียงไม่กี่วันก็ต้องตาย แต่ถ้าผู้ใดเว้นประพฤติ
ปาณาติบาต ได้อายุในภพใหม่ย่อมยืนยาว และไม่เป็นโรค
สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุเป็นผลอันเนื่องมาจากการกระทำ (กรรม)
ของบุคคล

ผู้บรรยายต้องถามพระคุณเจ้าว่า ทุกวันนี้ทุกขณะ
ตื่นบุคคลมีศีลครบไหม บุคคลผู้เป็นฆราวาสและไม่ประมาทใน
การทำกรรม ต้องเอาศีลห้าข้อมาคุมครองใจ ทั้งนี้เพราะจิต
เป็นนาย ร่างกายเป็นบ่าวรับใช้จิต ถ้านาย (จิต) มีศีลห้าข้อ
อยู่ครบ เมื่อจิตสั่งร่างกาย(บ่าว) ให้ทำตามที่จิตต้องการ ย่อม
สั่งให้กายไม่ประพฤติละเมิดศีล ๕ วาจาไม่ละเมิดศีล ๕ อย่าง
นี้จึงจะเรียกว่าบุคคลผู้ไม่ประมาทย่อมทำแต่กรรมดี กรรมที่
ให้ผลเป็นบุญเกิดขึ้น เช่นเดียวกันสามเณรต้องมีศีล ๑๐ ข้อ
คุมใจ และภิกษุสงฆ์ต้องมีศีล ๒๒๗ ข้อคุมใจ

ผู้บรรยายจึงถามว่าแต่ละประเภทของบุคคลที่กล่าว
ถึง มีศีลอยู่ครบทุกขณะตื่นไหม ถ้าประพฤติศีลไม่ครบ ชีวิต
นี้ย่อมดำเนินไปอย่างยากลำบาก และยังเปิดทางให้ชีวิตหน้า
ดำเนินไปสู่การเกิดในภพภูมิต่ำอีกด้วย

ในศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาของผู้รู้จริง จึงไม่มีอะไร
เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ คำว่า “อาจจะ” หรือคำว่า “น่าจะ
เป็น” ย่อมไม่มีในพุทธศาสนา ทุกปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นล้วน
มีเหตุที่ทำให้เกิด และทุกเหตุที่บุคคลได้ทำแล้วด้วยกาย ด้วย
วาจา หรือด้วยใจ ย่อมมีผลเกิดตามมาแน่นอน ดังนั้นผู้บรรยาย

จึงได้บอกว่า ศิลปะเป็นสิ่งสำคัญที่บุคคลผู้หวังความสำเร็จในชีวิต
ต้องรักษาไว้หรือให้มืออยู่กับใจทุกขณะต้น

ที่นี้มาดูคนที่มีชีวิตอยู่ในครั้งพุทธกาล การเตรียมตัว
ตายเขาเตรียมตัวกันอย่างไร ที่ขอยกตัวอย่างขึ้นมากล่าวถึงคือ
อัมพปาลี โสภณิแห่งแคว้นวัชชี มีค่าตัวไม่แพงเท่าไร แยกที่
ไปร่วมประเวณีกับอัมพปาลีแล้วต้องจ่าย ๕๐ กหาปณะ เมื่อเทียบ
กับเงินไทยในครั้งปัจจุบันก็ตกราว ๒๐๐ บาทต่อครั้ง หากย้อน
กลับไปดูเมื่อ ๒,๐๐๐ ปีกว่า ก็เป็นเงินมีใช้น้อย พระเจ้าพิมพิสาร
ยังแอบเสด็จไปร่วมอภิรมย์กับนาง โดยประทับอยู่เสวย
กามสุขนานถึงเจ็ดวัน อัมพปาลีปล่อยกายปล่อยใจเสพกาม
สุขกับพระเจ้าพิมพิสารจนมีผลให้นางตั้งครรภ์ และคลอดใน
เวลาต่อมาเป็นบุตรชายให้ชื่อว่า วิมลโกณฑัญญะ เมื่อเติบโตใหญ่
ได้บวชเป็นภิกษุปฏิบัติธรรมจนบรรลุอรหัตตผล และได้รู้ว่า
อาชีพที่อัมพปาลีถือปฏิบัติเพื่อเลี้ยงชีพนั้น เป็นมิถนออาชีพะ
หากตายลงเมื่อใด จิตวิญญาณของแม่ต้องโคจรลงไปเกิดเป็น
สัตว์อยู่ในภพนรก เพราะประพตติผิดศีลข้อ ๓ วิมลโกณฑัญญะ
สงสารแม่จึงไปเทศน์ธรรมให้แม่ฟัง อัมพปาลีฟังเทศน์จาก
พระลูกชายแล้วเกิดความเห็นถูกจึงเลิกอาชีพโสภณิ แล้วหัน

มาบวชเป็นภิกษุณี ปฏิบัติธรรมด้วยการพิจารณาความสว
ความงามของร่างกายของตัวเอง จนเห็นชัดว่าสังขารร่างกาย
เป็นของไม่เที่ยง และเห็นชัดถึงการแปรเปลี่ยนไปเป็นสิ่งที่ไม่
สวงาม และในที่สุดไม่มีตัวตนที่แท้จริง ไม่สามารถบังคับ
ควบคุมได้ จนในที่สุด นางได้เกิดความเบื่อหน่ายในสังขารทั้ง
ปวง และได้บรรลุนิพพานหลังจากพิจารณาสังขารของ
ร่างกายได้ไม่นาน

แสดงว่าอัมพปาลีสามารถปิดบทยกฐิติได้ อุกุศล
กรรมที่ทำมาแต่อดีต ย่อมไม่สามารถผลักดันจิตวิญญาณของ
อัมพปาลี ให้ลงไปสวຍอกุศลวิบากในนรก และในที่สุดดับรูป
ดับนามเข้าสู่นิพพาน จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟังนั้น
แสดงว่าอัมพปาลีหลังจากฟังธรรมจากพระลูกชายแล้ว จึงได้
เตรียมตัวก่อนตาย อุกุศลกรรมที่เหลือทั้งหมดเป็นอันยกเลิกไป
โดยปริยาย

คนที่สองที่เตรียมตัวก่อนตายคือโสภณีนแห่งแคว้นมคธ
ซึ่งมีค่าตัวแพงมาก ใครที่ได้ร่วมประเวณีกับสิริมา ต้องจ่าย
ค่าตัวให้นางถึงครึ่งละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ เมื่อเปรียบเทียบเป็น
เงินบาทก็มีใช้น้อย วันหนึ่งสิริมาได้ไปฟังธรรมจากพระโอบุษฐ์

จนเกิดความศรัทธาในธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสสอน จึงได้ใช้
จิตพิจารณาธรรมโดยแยกกาย (โยนิโสมนสิการ) จนจิตบรรลु
ความเป็นพระโสดาบันขณะยังอยู่ในเพศของฆราวาส เมื่อจิต
บรรลุธรรมที่ทำให้เป็นอริยบุคคลขั้นต้นแล้ว นางได้เลิกอาชีพ
การเป็นโสเภณีอย่างเด็ดขาด แล้วหันมาบำเพ็ญทาน รักษาศีล
เจริญจิตตภาวนา ต่อมานางได้ทิ้งชั้นร์ลาโลกไปเกิดเป็นสิริมา
เทพนารีโสดาบัน อยู่ในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี นี่แสดงว่า
สิริมาได้ปิดอบายภูมิได้ ตายเกิดอีกไม่เกินเจ็ดชาติก็เข้าสู่นิพพาน
และในเจ็ดชาตินั้นนางจะไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิ
อีก นี่เป็นการเตรียมตัวก่อนตายที่ผู้มีอาชีพเป็นมิถาอาชีวะ
ควรตระหนักและเตรียมตัวก่อนที่จะทิ้งชั้นร์ลาโลกนี้ไป

ตัวอย่างสุดท้ายที่อยากจะบอกกล่าวพระคุณเจ้าก็คือ
ตัวอย่างของพระสารีบุตร ผู้เป็นอัครสาวกของพระพุทธเจ้าฝ่าย
ปัญญา หลังจากบวชแล้วไม่นาน (๑๕ วัน) ก็บรรลุอรหัตตผลและ
ดำเนินปฏิบัติทาช่วยพระพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม และเข้าสู่นิพพาน
ในปีที่พระพุทธเจ้าทรงมีพระชนมายุได้ ๗๙ พรรษา

เช้าวันหนึ่งขณะที่พระสารีบุตรพัฒนาจิตเข้าสู่ความ
ทรงฌาน หลังจากที่จิตออกจากความทรงฌานแล้ว จึงรู้ว่า

อีกเจ็ดวันตัวเองจะต้องดัดรูปดัดนามเข้าสู่นิพพาน จึงจัดการเก็บกวาดกุฎิให้เรียบร้อยแล้วจึงไปบอกบริวารให้ทราบ หลังจากนั้นจึงได้มาลาพระพุทธเจ้าเพื่อเข้าสู่นิพพาน พระพุทธเจ้าได้ตรัสถามว่า

พระพุทธเจ้า : สารีบุตรแล้วเธอจะไปนิพพานที่ไหน

พระสารีบุตร : กระผมจะกลับไปนิพพานที่บ้านเกิดของกระผมที่เมืองนาลันทา แคว้นมคธ พระพุทธเจ้าข้า หลังจากที่พระสารีบุตรตอบแล้ว พระพุทธเจ้าทรงทราบด้วยพระญาณว่าพระสารีบุตรนี้หวังจะกลับไปตอบแทนพระคุณของแม่ ก่อนที่จะดัดรูปดัดนามเข้านิพพาน พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **“จงรู้เวลาเถิด ท่านสารีบุตร”** (กาล์ ชานาหิ สารีบุตร)

เหตุที่พระสารีบุตรกลับไปนิพพานที่บ้านเกิด คือ อุปติสสะคาม เมืองนาลันทา เพราะนางสารีผู้เป็นแม่ มีลูกชายเป็นพระอรหันต์หลายองค์ แต่นางสารียังมีมีฉนาคทิฎฐิ มีความศรัทธาเคารพบูชาท้าวมหาพรหมอย่างมาก ผมขออนุญาตบอกพระคุณเจ้าว่า ผู้ใดยังมีความศรัทธาเคารพเลื่อมใสบูชาเทวดารวมถึงพรหมแล้ว ย่อมปฏิบัติธรรมไม่ก้าวหน้า ปฏิบัติ

ธรรมแล้วไม่สามารถนำจิตเข้าถึงธรรม ตรงกันข้าม ผู้ใดศรัทธา
เคารพบูชาในคุณของพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ แล้ว
ยังมีโอกาสปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมได้ หากเอาศีลที่บริสุทธิ์
ลงคมให้ถึงใจ

พระสารีบุตรหลังจากทูลลาพระพุทธเจ้าแล้วได้ออก
เดินทางพร้อมบริวารจากวัดเชตวันเมืองสาวัตถี ต้องใช้เวลา
เดินทางด้วยเท้าอยู่นาน ๗ วัน จึงถึงหมู่บ้านอุปติสสคาม
เมืองนาลันทา แคว้นมคธในห้วงเวลาเย็นๆ ขณะนั่งพักเหนื่อย
อยู่ใต้ต้นไทรใกล้ทางเข้าบ้าน พระสารีบุตรได้พบกับหลานชาย
ที่ชื่อว่าอุปเวตตะ จึงได้แจ้งความจำนงที่จะพักที่บ้านกับโยม
มารดาให้หลานชายทราบ พอนางสารีโยมมารดาทราบว่า
พระสารีบุตรจะมาขอพักที่ห้องที่ตนเกิด นางสารีจึงนึกเอาเอง
ว่าลูกสารีบุตรจะลาสิกขา มาเป็นฆราวาสก็ดีใจจัดห้องหับให้
เรียบร้อย แล้วพระสารีบุตรจึงเข้าพักให้ห้องที่ตนเกิด ตกดึก
ในคืนวันนั้น เกิดอาการท้องร่วง ถ่ายออกมาเป็นเลือดอย่าง
ปัจจุบันทันด่วน พระจุนทะ (น้องชาย) และพระบริวาร ไป
ทำการพยาบาลอย่างใกล้ชิด พออาการทุเลาลงเทวดาองค์
สำคัญ ต่างลงมาเยี่ยมอาการอาพาธของพระสารีบุตรตาม

ลำดับ อันได้แก่ ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ท้าวลักกเทวราช ท้าว
สุยามา ท้าวสันดุสิต ท้าวสุนิมมิตตะ ท้าวปรนิมมิตวสวัตดี
และท้าวมหาพรหมเป็นองค์ท้ายสุด หลังจากที่เทวดาจำแลง
กลับไปหมดแล้ว นางสารีได้ย่องเข้าไปหาลูก และถามถึง
บุคคลต่างๆ ที่มาเยี่ยมไข้ลูก แต่ละคนที่มีมีแสงสว่างรอบ
กายนั้นเป็นใครกันล่ะลูก พระสารีบุตรต่างบอกสถานะของ
แต่ละคนให้นางสารีทราบ ซึ่งรวมถึงคนสุดท้ายที่มีแสงรอบ
กายสว่างที่สุด คือ ท้าวมหาพรหมที่แม่กราบไหว้บูชาอยู่ทุกวัน
นั้นแหละ นางสารีถึงกับอุทานออกมาว่า ลูกแม่ใหญ่ถึงขนาด
ท้าวมหาพรหมต้องมาเยี่ยมเชียวหรือ พระสารีบุตรตอบโยม
แม่ว่า ใช่จะ นางสารีจึงเกิดศรัทธาพระลูกชายอย่างมาก ถึง
กับบอกว่าลูกทำได้อย่างไร สอนแม่บ้างสิ โยมมารดาฟังธรรม
จากพระสารีบุตรแล้ว เกิดความเลื่อมใสยิ่งนัก และเมื่อพระ
ธรรมเทศนาจบลง จิตของนางสารีได้บรรลุโสดาปัตติผล พระ
สารีบุตรได้ตอบแทนพระคุณของแม่อย่างดีที่สุด เป็นการเตรียม
ตัวตายให้นางสารี ไม่ต้องนำพาชีวิตระหกระเหิน เวียนตาย
เวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสารอีกต่อไปด้วยเหตุแห่งความเห็นผิด
ของนาง

ในครั้งพุทธกาล ยังมีภิกษุรูปหนึ่งที่มากไปด้วยมิจฉาทิฎฐิ ภาษุรูปนั้นชื่อฉันทนภิกษุ ซึ่งอดีตคือคนเลี้ยงม้าของเจ้าชายสิทธัตถะ ด้วยความมักคั่นกับเจ้าชายสิทธัตถะ สมัยที่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ และต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าที่มีบริวารแวดล้อมรอบด้าน ทำให้ฉันทนภิกษุมิ้อตตาทิฎฐิ ได้กล่าววาจาเสียดสีพระอัศรสาวกทั้งสอง และภิกษุอาวุโสอื่นอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้เป็นด้วยเหตุที่ฉันทนได้ตามเสด็จเจ้าชายสิทธัตถะออกมหาภิเนษกรมณ์ ซึ่งต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จึงทำให้ฉันทนเกิดความเห็นผิดว่า ตัวเองสำคัญกว่าผู้อื่นเพราะทำให้เจ้าชายสิทธัตถะได้ตรัสรู้ฯ แม้จะได้รับฟังโอวาทจากพระโอรุ์แล้ว ฉันทนภิกษุก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเองได้ พระศาสดาจึงได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า “ขณะเรายังมีชีวิตอยู่ พวกเธอไม่อาจทำให้ฉันทนภิกษุเปลี่ยนพฤติกรรมได้ ต่อเมื่อเรานิพพานแล้วนั้นแหละ ฉันทนภิกษุจึงจักกลับมาเป็นผู้มีความเห็นถูก” และในวันสุดท้ายก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระพุทธเจ้าได้มีรับสั่งให้พระอานนท์เข้าเฝ้า และตรัสบอกโอวาทครั้งสุดท้ายอยู่ ๕ เรื่อง ซึ่งหนึ่งในห้าเรื่องนั้นคือ

พระพุทธเจ้า : หลังจากที่ตถาคตล่วงลับไปแล้ว ให้สงฆ์ลงพรหมทัณฑ์แก่ฉัณนิกิษุ

พระอานนท์ : พรหมทัณฑ์นั้นคืออะไรตถาคต

พระพุทธเจ้า : พรหมทัณฑ์นั้นหมายถึง ฉัณนิกิษุพึงพูดได้ตามปรารถนา ภิกษุทั้งหลายไม่พึงว่ากล่าว ไม่พึงสั่งสอน (ไม่พูดด้วย)

หลังจากได้ฟังพระโอวาทเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว พระพุทธเจ้าได้เสด็จดับขันธปรินิพพาน กาลเวลาผ่านไปได้ ๓ เดือน ได้มีปฐมสังคายนาพุทธศาสนาขึ้นในถ้ำสัตตบพรมคฤหา ภูกเขาเวภารบรรพต เมืองราชคฤห์ แคว้นมคธ โดยมีพระอรหันต์อภิญญา ๖ พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ ๔ เข้าร่วมสังคายนาถึง ๕๐๐ รูป มีพระมหากัสสปะเป็นประธาน มีพระเจ้าอชาตศัตรู เป็นศาสนูปถัมภกใช้เวลาปฐมสังคายนา นานถึง ๗ เดือนจึงแล้วเสร็จ

หลังจากนั้นพระอานนท์ได้แจ้งแก่หมู่สงฆ์ที่เข้าร่วมปฐมสังคายนาว่า “ก่อนที่จะตถาคตจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน ได้สั่งกับข้าพเจ้าไว้ว่า ให้สงฆ์ลงพรหมทัณฑ์แก่ฉัณนิกิษุ” คณะสงฆ์ที่ได้ฟังพระอานนท์พูดเรื่องพรหมทัณฑ์ก็ไม่เข้าใจ จึงถามพระอานนท์ว่า “พรหมทัณฑ์นั้นเป็นอย่างไร ท่านอานนท์”

พระอานนท์ตอบว่า “พรหมทัณฑ์นั้นหมายถึง ไม่ว่าจะกล่าว ไม่ตักเตือน ไม่พร่ำสอนและไม่คบหาสมาคมด้วย” พอหมู่สงฆ์ ที่มาร่วมกระทำปฐมสังคายนาเข้าใจเรื่องพรหมทัณฑ์แล้วจึง ได้กล่าวกับพระอานนท์ว่า “ดีละท่านอานนท์ ท่านนั่นแหละ เหมาะที่สุด จงเอาสงฆ์หมู่หนึ่งลงเรือไปยังโกสัมพี เพื่อลงพรหม ทัณฑ์แก่ฉันทนิกาย”

ขณะนั้นฉันทนิกายพักอาศัยอยู่ที่วัดโฆสิตาราม กรุง โกสัมพี พระอานนท์ต้องเอาสงฆ์หมู่หนึ่งลงเรือแล่นทวน กระแสน้ำแม่คงคา จากแคว้นมคธกรุงราชคฤห์ ทวนน้ำขึ้นไปเรื่อยๆ จนผ่านเมืองพาราณสีขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงแม่น้ำ ยมูนาทางด้านซ้ายมือไหลมาบรรจบกับแม่น้ำคงคาทางด้าน ขวามือ เรือแล่นทวนกระแสแม่น้ำยมูนาไปจนถึงวัดโฆสิตา ราม พระฉันทนิกายผู้ยังมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นปุถุชน ได้ เข้ามากราบพระอานนท์ เมื่อแล้วเสร็จพระอานนท์ได้พูดขึ้นว่า “ท่านฉันทนะ บัดนี้สงฆ์ได้ลงพรหมทัณฑ์แก่ท่านแล้ว” พระฉันทนะได้ยินคำว่า “พรหมทัณฑ์” ก็ไม่อาจเข้าใจได้ จึงได้ถามพระ อานนท์ว่า “พรหมทัณฑ์นั้นเป็นอย่างไรท่านอานนท์” เมื่อได้ยิน ได้ฟังถึงคำเฉลยเรื่องพรหมทัณฑ์แล้ว

ฉันทนภิกษุจึงได้อุทานออกมาว่า “โอ้..บัดนี้สงฆ์
ได้ตัดขาดข้าพเจ้าออกจากหมู่แล้วไซ้ใหม่” กล่าวได้เพียงเท่านั้น
ฉันทนภิกษุถึงกับหมดสติ เป็นลมล้มพับไป พอฉันทนภิกษุฟื้น
ตื่นขึ้นมากก็ไม่เห็นมีภิกษุรูปใดอยู่ให้เห็นอีกเลย ตนเองเกิดสำนึก
ผิด จึงได้ย้อนกลับมาดูพฤติกรรมของตนเอง แล้วเห็นว่า หากเรา
ยังทำตัวดีอยู่น้อยอย่างนี้ ยังกล่าววาทาเสียดสีผู้ทรงคุณธรรม
สูงอยู่อย่างนี้ ชีวิตนี้สงฆ์ไม่ให้เราเข้าหมู่ด้วย ตายแล้วยังต้อง
ไปเสวยผลกรรมไม่ได้อยู่ในนรก

ฉันทนภิกษุจึงได้ปรับปรุงตัวเองให้มาอยู่ในฝ่ายที่เป็น
ลัมมาทิฎฐิ และเตรียมตัวก่อนตาย ด้วยการลงเรือจากวัด
โฆสิตารามล่องตามแม่น้ำยมุนา จนมาบรรจบกับแม่น้ำคงคา
จนถึงเมืองพาราณสีและได้ไปยังป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เพื่อ
ไปกราบพระมหาเถระและให้สอนธรรมให้ ฉันทนภิกษุได้นำเอา
ธรรมที่พระมหาเถระสอน ไปประพฤติปฏิบัติก็ยังไม่สามารถ
บรรลุธรรมได้ จึงได้กลับไปหาพระอานนท์ที่วัดโฆสิตาราม
อีก แล้วกล่าวว่า “ท่านอานนท์ โปรดเมตตาสอนธรรม
ให้ข้าพเจ้าบ้าง” พระอานนท์จึงได้สอนอนัตตลักขณสูตร ซึ่ง
เป็นสูตรที่แสดงถึงเบญจขันธ์ว่าเป็นของที่ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน

(อนัตตา) คนทั่วไปมองไม่เห็นความเป็นอนัตตาของชั้น ๕ ก็
เพราะยังมีความไม่รู้จริง (อวิชชา) เป็นต้นเหตุดังที่ได้กล่าวไว้
ในปัจฉิมสมุปบาทว่า

- เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย สังขารจึงมี
- เพราะสังขารเป็นปัจจัย วิญญาณจึงมี
- เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย นามรูปจึงมี
- เพราะนามรูปเป็นปัจจัย สหยาตนะจึงมี
- เพราะสหยาตนะเป็นปัจจัย ผัสสะจึงมี
- เพราะผัสสะเป็นปัจจัย เวทนาจึงมี
- เพราะเวทนาเป็นปัจจัย ตัณหาจึงมี
- เพราะตัณหาเป็นปัจจัย อุปาทานจึงมี
- เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย ภพจึงมี
- เพราะภพเป็นปัจจัย ชาติจึงมี
- เพราะชาติเป็นปัจจัย ชรามรณะจึงมี ความโศก ความ
คร่ำครวญ ทุกข์ โทมนัส และความคับแค้นใจก็มีพร้อม

ต้นเหตุของการเกิดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ตามมาก็เนื่องด้วย
บุคคลมีความรู้ไม่จริงนั่นเอง ฉะนั้นภิกษุได้นำเอาปัจฉิมสมุปบาท
ไปประพฤติปฏิบัติ อีกไม่นานก็บังเกิดดวงตาเห็นธรรม คือเห็น

สรรพสิ่งเกิดขึ้นแล้วดับไปเป็นธรรมดา การมีดวงตาเห็นธรรมมีได้หลายระดับ ตัวอย่างอุปติสสะได้ฟังท่านอัสสชิพูดว่า

“ตถาคตตรัสว่า สรรพสิ่งเกิดขึ้น ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด ตถาคตตรัสเหตุแห่งธรรมนั้น และตรัสถึงความดับไว้ด้วยตถาคตมีปรกตัตริสดังนี้”

อุปติสสะได้พิจารณาสิ่งที่พระอัสสชิพูดอย่างแยบคาย (โยนิโสมนิการ) จนจิตบรรลุดวงตาเห็นธรรมเป็นพระโสดาบัน ในขณะที่ยังเป็นฆราวาส

ในอีกคราวหนึ่ง ขณะที่พระพุทเธ้ากำลังเดินบิณฑบาตอยู่บนถนนในเมืองสาวัตถี พาหิยะกระหายที่จะพบพระพุทเธ้าเพื่อขอฟังธรรมจากพระโอษฐ์ เพราะด้วยเหตุที่ได้ยินข่าวว่าพระพุทเธ้าได้อุบัติขึ้นแล้วบนโลกมนุษย์ จึงได้รับเดินทางจากอปรันตชนบท มายังเมืองสาวัตถีและได้พบพระพุทเธ้ากำลังเดินบิณฑบาตอยู่บนถนน จึงได้เข้าไปกราบแล้วทูลขอให้พระองค์แสดงธรรมให้ฟัง พระพุทเธ้าก็ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าปิตติของพาหิยะยังเปี่ยมล้นจิตใจอยู่ จึงยังไม่สอนธรรมและยังได้ตรัสว่า **“พาหิยะรู้ไหมว่าตถาคตกำลังทำอะไรอยู่”** เหตุที่พระพุทเธ้ารู้ชื่อพาหิยะ และรู้ว่าจิตของพาหิยะ ยังมีปิตติเปี่ยมล้นอยู่ก็เพราะพระองค์มีเจตปริยญาณหยั่งรู้วาระจิตของผู้อื่นได้นั่นเอง

แบบอย่าง

ผู้เตรียมตัวตาย

เมื่อพระพุทธองค์ปฏิเสธที่จะไม่แสดงธรรม
พาทิยะไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป จึงได้ทูลขอ
ให้พระองค์แสดงธรรมโปรดเป็นครั้งที่สอง พระพุทธองค์
ทรงเจียบไม้ตรัสสิ่งใดออกมา แต่ใช้เจโตปริยญาณดูที่ใจ
ของพาทิยะและทรงทราบว่าปิตีที่มีอยู่ในใจของพาทิยะ
ลดต่ำลง ซึ่งเปรียบเหมือนน้ำซาพร่องถ้วย

พาทิยะได้ทูลขอให้พระองค์แสดงธรรมโปรด
เป็นครั้งที่สาม พระพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระมหากรุณาจึงได้
ตรัสออกมาว่า “พาทิยะ เมื่อเห็นสักแต่ว่าเห็น เมื่อ
ได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน เมื่อทราบสักแต่ว่าทราบ เมื่อรู้สึก
สักแต่ว่ารู้สึก”

พาหิยะผู้มีศรัทธาแรงกล้าและมีจิตนิ่งอยู่แล้ว ได้พิจารณาธรรมะจากพระโอสฐีโดยแยกคาย (โยนิโสมนสิการ) ผลปรากฏว่าจิตบรรลุดวงตาเห็นธรรมขั้นสูงสุด เป็นพระอรหันต์ ขณะยังเป็นฆราวาส

ดังนั้นคำว่า “ดวงตาเห็นธรรม” จึงมีความหมายว่า เห็นสรรพสิ่งเกิด ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด เมื่อเหตุดับ สรรพสิ่งย่อมดับตามไปด้วย แล้วทำให้จิตบรรลุเข้าสู่ความเป็นอริยบุคคล ซึ่งมีอยู่ ๔ ระดับคือ พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ การมีดวงตาเห็นธรรมมิได้เห็นด้วยตาเนื้อตาหนัง แต่เห็นด้วยจิตที่ตั้งมั่นเป็นสมาธิจนแน่วแน่ ดังนั้นการอ่านหนังสือแล้วเข้าใจเองด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผลเป็นเพียงสัญญา มิใช่เป็นปัญญาเห็นแจ้งที่เห็นถูกต้องตามกฎไตรลักษณ์ว่าสรรพสิ่งเกิดขึ้นแล้วดับไปเป็นธรรมดา

ย้อนกลับไปดูปฏิปทาของพระฉันทะ ได้นำเอาคำสอนของพระอานนท์ไปปฏิบัติต่อ อีกไม่นานก็ได้ดวงตาเห็นธรรมเป็นพระอรหันต์ พ้นจากความเห็นผิด ที่จะเป็นเหตุผลักดันจิตวิญญานสู่ภพพรก เหตุที่ทำให้จิตปวีรบรรตเข้าสู่ความเป็นพระ

อริยบุคคลชั้นสูงสุด ก็เนื่องด้วยพระฉันทะถูกหมุ่สงฆ์ลงพรหม
ทัณฑ์นั่นเอง หลังจากจิตของพระฉันทะได้บรรลุอรหัตตผล
แล้ว จึงได้กลับไปหาพระอานนท์อีกแล้วกล่าวว่า **“ท่านอานนท์
โปรดยกโทษพรหมทัณฑ์ให้ข้าพเจ้าด้วย”** พระฉันทะเป็น
พระอรหันต์รุ่นน้อง หมดความดีอื่นใดๆแล้วจึงได้กระทำเช่น
นั้น พระอานนท์ผู้เป็นพระอรหันต์รุ่นพี่จึงได้กล่าวตอบว่า **“ท่าน
ฉันทะ ผู้ใดพัฒนาจิตจนบรรลุอรหัตตผลได้แล้ว พรหมทัณฑ์
เป็นอันถูกยกเลิกโดยปริยาย”**

ผู้บรรยายซ้ำซึ่งกับความหมายของประโยคนี้ ที่
ได้ยินพระสงฆ์ในยุคปัจจุบันพูด ท่านมิได้พูดว่าท่านเป็น
พระอรหันต์ แต่ท่านพูดว่า **“ใครผู้ใดเห็นสรรพสิ่งเป็นอนัตตา
ได้แล้ว โทษย่อมไม่มีกับผู้นั้น”** การพูดเช่นนั้นมิแต่จิตของ
พระอรหันต์เท่านั้นที่สั่งปากให้พูด การมีพระอริยบุคคล เป็น
สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในพุทธศาสนา ซึ่งศาสนาอื่นไม่มี ศาสนา
ใดสอนบุคคลให้ประพฤติปฏิบัติตามมรรคมืองค์แปด ศาสนา
นั้นย่อมมีพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และ
พระอรหันต์ นี่คือนิยามที่มหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับธรรมวินัยที่มี
การสอนเช่นนี้ ซึ่งมีอยู่ในพุทธศาสนาเท่านั้น ขอพระคุณเจ้า

ทำสิ่งมหัศจรรย์ให้เกิดขึ้นกับจิตของตัวเอง แล้วความศรัทธา
ในพุทธศาสนาของพุทธบริษัท ย่อมเกิดขึ้นอย่างเหนียว
แน่น ทั้งหมดที่บอกเล่ามา เป็นการเตรียมตัวตายของคนใน
ครั้งพุทธกาล

ที่นี่จะได้กล่าวถึงการเตรียมตัวตายของคนที่มีชีวิต
อยู่ในยุคปัจจุบัน ก็นับว่ามีมากพอสมควร ยกตัวอย่างเช่น
สมเด็จพระญาณโกเตรียมตัวตายครับ สมเด็จพระญาณปิณฑิต
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน ยังจำได้ว่าใน
สมัยที่ผู้บรรยายได้ไปบวชเป็นภิกษุและปฏิบัติธรรมอยู่ที่คณะ
๕ วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ ขณะที่ผู้บรรยายได้
ปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีอยู่
วันหนึ่งท่านเจ้าคุณโชดกได้พูดกับผู้บรรยายว่า

ท่านเจ้าคุณโชดก : วันนี้หลวงพ่อก็จะไม่มาสอนเหมือนทุก
วันนะ

ผู้บรรยาย : ท่านเจ้าคุณอาจารย์จะไปไหนครับ

ท่านเจ้าคุณโชดก : วันนี้สมเด็จพระญาณปิณฑิตจะมาปฏิบัติธรรม
หลวงพ่อก็ต้องไปถวายการปฏิบัติธรรมให้สมเด็จพระญาณ

เห็นไหมครับว่าสมเด็จย่าท่านไม่ประมาท ท่านได้เตรียมตัวตายไว้ก่อนที่จะตาย (สวรรคต) จริง อาจารย์ของผู้บรรยาย คือ ท่านเจ้าคุณโชดก จบเปรียญธรรม ๙ ประโยค และเข้าถึงความรู้สูงสุดทั้งหก คือ อิทธิวิธี ทิพโสต เจโตปริยญาณ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ทิพจักขุ และ อาสวักขยญาณ ท่านเตรียมตัวตายด้วยการนั่งสมาธิ จนจิตดับและรูปชั้นดับไปพร้อมกัน และในอีกกรณีหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากวัดม่อนฤาษีแห่งนี้ มีอยู่วัดหนึ่งที่ชื่อว่าวัดดอยพระเกิด อยู่ข้างทางที่จะไปสู่ น้ำตกแม่ยะ อำเภอจอมทอง จังหวัด เชียงใหม่ ที่วัดนั้นมีเจ้าอาวาสที่ชื่อว่าพระอาจารย์เทวินทร์ เมื่อประมาณสักสองปีที่ผ่านมา ผู้บรรยายได้ไปบรรยายธรรม ณ วัดแห่งนั้น ได้บรรยายธรรมให้นักศึกษาระดับสูงที่มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่นั่น

หลังจากบรรยายธรรมแล้วเสร็จเป็นเวลาใกล้หก โมงเย็นแล้ว ผู้บรรยายได้ไปกราบพระอาจารย์เทวินทร์ เจ้าอาวาส เพื่อบอกลาและเดินทางกลับเข้าตัวเมืองเชียงใหม่ และได้บอกท่านว่า วันนี้มาบรรยายให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟัง เนื่องจากท่านเจ้าอาวาสอาพาธ ผู้บรรยายจึงได้สนทนาธรรมอยู่ได้

ไม่นานนัก จึงขอแลกกลับ ก่อนที่จะแลกกลับพระอาจารย์เทวินทร์ได้หยิบหนังสือหลายเล่มมาให้กับผู้บรรยายแล้วพูดว่า “**आตมาเตรียมพิมพ์หนังสือสำหรับแจกงานศพของआตมาไว้แล้ว ตอนนี้ยังไม่ตายขอแจกให้อาจารย์ล่วงหน้าก็แล้วกัน**” เรื่องที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้พระคุณเจ้าได้ยินได้ฟังนี้ เป็นการเตรียมตัวก่อนตาย ผู้ไม่ประมาทดังเช่นเจ้าอาวาสวัดดอยพระเกิดได้ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

อีกกรณีหนึ่งเกิดขึ้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มีชายคนหนึ่งโทรศัพท์ทางไกลมาหาผู้บรรยายซึ่งอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ชายผู้นั้นโทรศัพท์มาขออนุญาตคัดลอกข้อความในเว็บไซต์ www.kanlayanatam.com เพื่อนำไปพิมพ์ลงในหนังสือ ผู้บรรยายจึงได้ถามชายผู้นั้นว่า จะนำไปลงพิมพ์ในหนังสือชื่ออะไร เขาได้ตอบว่า **“จะนำข้อความธรรมะไปพิมพ์เป็นหนังสือ เพื่อเตรียมไว้แจกงานศพของเขา”** ด้วยมีจิตกังวลว่า เมื่อเขาตายไปแล้วคนอื่นไม่ทำให้ก็จะไม่ได้แจกในงานศพ เขาจึงปรารภนาจัดพิมพ์หนังสือแจกงานศพ ให้เห็นตำตาด้วยตาเนื้อตาหนังของตัวเองว่า หากเขาตายลงเมื่อใดเขาจะมีหนังสือแจกงานศพแน่นอน

เมื่อผู้บรรยายทราบจุดประสงค์ของชายผู้นั้น จึงได้บอกอนุญาตให้ทำได้ เขาดีใจบอกขอบคุณและจะจัดทำให้สำเร็จ ก่อนที่เขาจะตายจริง ชายผู้นี้เป็นผู้ไม่ประมาทจึงได้เตรียมตัวก่อนตาย ด้วยการจัดพิมพ์หนังสือแจกงานศพของตัวเองไว้แต่เนิ่นๆ

ในอีกกรณีหนึ่งได้แก่ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ซึ่งผู้บรรยายรู้จักท่านตั้งแต่ครั้งที่ยังไม่มีวัดท่าซุงดังที่เห็นในปัจจุบัน ตอนนั้นหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ท่านอาศัยอยู่ในวัดร้างเล็กๆอยู่ริมแม่น้ำสะแกกรัง จังหวัดอุทัยธานี ผู้บรรยายได้ไปกราบและสนทนาธรรมอยู่กับท่านหลายครั้ง ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ที่ลาพุทธภูมิ และเป็นผู้ทรงอภิญาที่หาได้ไม่มากในยุคสมัยนี้ เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๘ หลังจากพ้นห้วงเวลาของการปฏิบัติกรรมฐานของผู้บรรยายแล้ว คือพ้น ๓๐ วันไปแล้วและยังไม่ได้ลาเพศจากการเป็นภิกษุ ผู้บรรยายได้ไปกราบท่านและอาศัยนอนอยู่ที่วัดท่าซุงนานสามคืน ก่อนสร้างวัดท่าซุงมาจนถึงสร้างวัดฯแล้วเสร็จในปัจจุบัน หลวงพ่อฤๅษีท่านจะพูดอยู่เสมอเรื่องความตาย ท่านเตรียมตัวตายอยู่ตลอดเวลา เพราะรู้ว่าไม่นานก็ช้าในวันข้างหน้าต้องตายแน่ ท่านจึงเอา

มรณานุสติ (มรณัสสติ) มาเจริญเป็นกรรมฐานให้จิตมีสติอยู่
ทุกขณะตื่น และในที่สุด ในวันที่ถึงขันธโลภ ท่านจากโลก
นี้ไปอย่างสงบ คือมีสติกำกับจิตก่อนดับรูปดับนาม ซึ่งเป็น
ตัวอย่างของการเตรียมตัวตาย ที่ท่านได้ทำให้กับมวลชนผู้อยู่
ใกล้ชิดได้สัมผัส

อีกตัวอย่างหนึ่งที่ขอยกขึ้นมาบอกเล่า ให้ได้ยินได้
ฟังถึงเรื่องของพระนิยตโพรหัสตร์รูปหนึ่ง คำว่านิยตโพรหัสตร์
หมายถึงพระโพรหัสตร์ที่ได้รับพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าแล้วว่า
จักต้องเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า ผู้บรรยายมีโชคที่ได้
พบกับพระนิยตโพรหัสตร์รูปที่กำลังกล่าวถึงนี้ พระคุณเจ้าจะ
ไม่มีโอกาสพบและสนทนากับท่าน นับจากวันที่ท่านเข้าจำวัด
อยู่ในถ้ำราชคฤห์ อำเภองาว จังหวัดลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๑๘
เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ นับไปเป็นเวลานาน ๓ ปี จะไม่ออกมา
พบผู้คนเป็นอันขาด แต่ผู้บรรยายได้พบและสนทนาธรรมอยู่กับ
ท่าน ก่อนที่จะทำสังฆอธิษฐานไม่ออกมาพบผู้คน

การที่พระโพรหัสตร์จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ต้อง
บำเพ็ญบารมีถึง ๓๐ ทัศ คือบารมีขั้นต้น บารมีชั้นกลาง
(อุปบารมี) และบารมีขั้นสูงสุด (ปรมัตถบารมี) อย่างละสิบ

คุณธรรม คือ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ ลัจจะ
อธิษฐาน เมตตาและอุเบกขา เมื่อบำเพ็ญแล้วคุณธรรมเหล่านี้
จะถูกเก็บสั่งสมอยู่ในจิตของผู้กระทำเป็นบารมีคือเป็น
คุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ พระนิยตโพธิสัตว์เป็นผู้มีมากด้วย
ลัจจบารมี พระคุณเจ้าจะไม่พบท่านอีกเป็นเวลานานถึงสามปี
ตามที่ท่านได้อธิษฐานไว้ นอกจากนี้แล้วผู้บรรยายยังได้มี
โอกาสพบกับพระโพธิสัตว์อีกรูปหนึ่ง และจากการสนทนากับ
ท่านได้บอกเล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านถูกภิกษุ
ต่างวัดตีจนศีรษะแตก มีเลือดไหลอาบใบหน้าท่านได้พูดกับ
พระลูกวัดว่า ห้ามไปประพฤติโต้ตอบกับภิกษุที่ใช้ไม้ตีศีรษะ
ท่าน ทั้งนี้เพราะต้องการบำเพ็ญเมตตาบารมีให้แก่กล้ายิ่งขึ้น
พระนิยตและพระอนิยตโพธิสัตว์ (ภิกษุที่ถูกตีที่ศีรษะ) ต่าง
เตรียมตัวตายเพื่อสั่งสมบุญบารมีให้แก่กล้ายิ่งขึ้น เพราะการ
ที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้นั้นต้องสั่งสมบารมีให้ครบทั้ง ๓๐
ทัศ และต้องสั่งสมบารมีมายาวนานนับหลายอสงไขยแสนกัป
เวียนตายเวียนเกิดเป็นสัตว์อยู่ในทุกภพของวัฏฏะ เพื่อเรียน
รู้และสร้างสมประสบการณ์ในทุกด้าน ก่อนที่จะมาตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้า

A black and white photograph of tall grass blades with several clear dew drops clinging to them. The background is a soft, out-of-focus grey. The text 'ประสบการณ์ตรง' is centered in the middle of the image.

ประสบการณ์ตรง

นอกจากนี้ผู้บรรยายยังได้มีโอกาสพบและสนทนา
ธรรมอยู่กับพระพุทธเจ้าอีกประเภทหนึ่ง ที่เรียกว่าพระ
ปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ามีอยู่สองประเภทใหญ่คือ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งหมายถึงผู้ตรัสรู้เองโดยไม่เคยได้
เรียนรู้จากผู้อื่น และประติษฐานพุทธศาสนา ด้วยการนำ
เอาธรรมวินัยที่พระองค์ทรงทราบ ออกเผยแพร่อให้สัตว์โลก
ได้เรียนรู้ตาม ในที่นี้หมายถึงได้ทรงนำเอาธรรมวินัย ออก
สอนมนุษย์และเทวดารวมถึงพรหมให้รู้ตาม เพื่อนำพาชีวิต
อยู่กับโลกโดยมีทุกข์เท่าที่จำเป็น และนำพาชีวิตไปสู่ความ
พ้นทุกข์ได้ในที่สุด

ส่วนพระพุทธรูปเจ้าประเภทที่สองเรียกว่า พระ
ปัจเจกพุทธรูปเจ้า ซึ่งหมายถึงผู้ตรัสรู้เองโดยไม่เคยได้เรียน
รู้จากผู้อื่น และไม่สามารถสอนมนุษย์และเทวดารวมถึง
พรหมให้รู้ตามได้ พระปัจเจกพุทธรูปเจ้าจึงมิได้ประดิษฐาน
พุทธศาสนาไว้กับโลก พระปัจเจกพุทธรูปเจ้าปรกตจะอุบัติขึ้น
ในห้วงของพุทธานตร ซึ่งหมายถึงในห้วงเวลาที่ พระสัมมา
สัมพุทธรูปองค์หนึ่งนิพพานแล้ว กัปที่พระพุทธรูปเจ้าอีกพระองค์
หนึ่งจะมาตรัสรู้และสอนสัตว์โลกให้รู้ตาม ห้วงเวลาที่ว่าง
เว้นจากพระสัมมาสัมพุทธรูปเจ้านั้นเรียกว่าพุทธานตร ซึ่งมีพระ
ปัจเจกพุทธรูปเจ้าอุบัติขึ้นจำนวนมาก แต่ในห้วงเวลาพุทธศาสนา
ยุคกาลของพระพุทธรูปโคตม ยังมีพระปัจเจกพุทธรูปเจ้าบางองค์ได้
อุบัติขึ้น

ผู้บรรยายได้พบและสนทนากับท่านแล้ว จึงได้
รู้ว่าท่านมีอายุยืนยาวถึง ๒๕๐ ปี หรือคือเกิดขึ้นก่อน
สร้างกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านสอนธรรมไม่เป็น แต่ตรัสรู้เป็น
พระพุทธรูปเจ้าได้โดยไม่ต้องเรียนรู้จากใครเลย และบัดนี้ท่าน
ได้ทิ้งขันธ์ลาโลกเข้านิพพานไปแล้ว ก่อนเข้านิพพาน พระ
ปัจเจกพุทธรูปเจ้าได้เตรียมตัวสร้างสมประสพการณ์ที่ดั่งามให้กับ

ชีวิต หรือเรียกได้ในอีกทางหนึ่งว่า เป็นการสร้างสมคุณธรรม ที่เป็นบ่อเกิดแห่งบารมีนั่นเอง พระภิกษุสงฆ์ที่ประพฤติปฏิบัติ ธรรมอยู่ในป่า (อรัญวาสี) ล้วนต่างเตรียมตัวตาย ด้วยการ พัฒนาจิตวิญญานให้มีคุณธรรมสั่งสม เมื่อจิตปฏิเสธหรือ ทิ้งรูปขันธ์นี้แล้ว พลังของคุณธรรมย่อมผลักดันจิตวิญญานให้ โคลงไปสู่ภพใหม่ ตามเหตุที่ตนได้ทำสั่งสมไว้ขณะยังมีชีวิตเป็น มนุษย์ พระป่าบางรูปที่ผู้บรรยายได้ประสบพบเห็น เป็นพระ ภิกษุสงฆ์ที่มุ่งมั่นปฏิบัติธรรมอย่างยิ่งยวด วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง ท่านปฏิบัติธรรมนานถึง ๒๓ ชั่วโมง จำวัด (นอน) เพียงหนึ่ง ชั่วโมงเท่านั้น ประพฤติปฏิบัติธรรมมานานนับหลายสิบปี ขณะที่ผู้บรรยายได้ไปบวชเป็นภิกษุและปฏิบัติธรรมอยู่ท่านเจ้าคุณ โชคดก ปฏิบัติธรรมนานวันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมง จำวัดเพียง สี่ชั่วโมง มีเจตนาพิสุจน์สังขารในพุทธศาสนา มิได้มีเจตนา เตรียมตัวตายเช่นที่ทำอยู่ในทุกวันนี้

สุดท้ายที่กระผมอยากเรียนพระคุณเจ้าก็คือว่า ผู้ ที่นำตัวเองไปปฏิบัติธรรมในสำนักปฏิบัติธรรมต่างๆ ซึ่งมี กระจายอยู่ทั่วประเทศ มีทั้งพระภิกษุและฆราวาสที่หนุ่มๆ หมดแล้ว ล้วนต่างเตรียมตัวสั่งสมบุญ ให้มีอยู่กับจิตวิญญาน

ก่อนที่ตัวเองจะต้องตาย จากโลกนี้ไปสู่การมีชีวิตใหม่ในภพหน้า การปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีบุญสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ สามารถทำได้ด้วยการประพฤติตามบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ อันได้แก่ บำเพ็ญตนให้ทาน รักษาศีล เจริญจิตภาวนา ประพฤติอ่อนน้อม ช่วยเหลือผู้อื่น อุทิศความดีที่ตนมีให้ผู้อื่น ยินดีในความดีของผู้อื่น ฟังธรรม สั่งสอนธรรม และทำความเห็นให้ถูกต้อง ทุกขณะ ตื่นจิตมีการเกิด-ดับ จิตมีการทำหน้าที่ได้อย่างรวดเร็ว หนึ่งในหน้าที่ของจิตก็คือเก็บสั่งสมผลกรรม ผู้ใดคิด พูด ทำแล้ว ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลหรือไม่ผิดธรรม พฤติกรรมที่ทำแล้วเช่นนี้ ย่อมถูกเก็บไว้ในดวงจิตเป็นกุศลกรรม เมื่อใดที่กุศลกรรมให้ผล ย่อมให้ผลเป็นสิ่งที่ดีงามคือให้ผลเป็นบุญ

ตรงกันข้าม ผู้ใดคิด พูด ทำแล้ว ผิดกฎหมาย หรือผิดศีล หรือผิดธรรม พฤติกรรมที่ทำแล้ว ย่อมถูกเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิตเป็นอกุศลกรรม เมื่อใดที่อกุศลกรรมให้ผล ย่อมให้ผลเป็นสิ่งที่ไม่ดี คือให้ผลเป็นบาป ซึ่งทำให้ผู้มกรรมไม่ตีเกิดเป็นความไม่สบายกายไม่สบายใจ ดังนั้นพระคุณเจ้าที่ฝึกจิตจนมีกำลังของสติกล้าแข็ง ทุกขณะที่จิตมีการเกิด-ดับ ย่อมระลึกได้ทันสิ่งที่เข้ากระทบจิต เมื่อใดที่จิตถูกกระทบด้วยกุศลธรรม

แล้วอนูโมทนาในกุศลธรรมนั้น บุญย่อมเกิดขึ้นทุกครั้งที่เกิด
อุกกระทบ

ด้วยเหตุนี้ผู้มีปัญญาเห็นแจ้ง มีปัญญารู้เห็นเข้าใจ
ถูกต้องในทุกสิ่งทุกอย่าง (สัมพัญญ) จึงมีจิตจดจ่ออยู่กับ
ลมหายใจเข้าออกอยู่ทุกขณะ และแนะนำให้ผู้อื่นประพฤติ
ตาม ทั้งนี้เพื่อทำให้จิตมีกำลังของสติกล้าแข็งนั่นเอง แล้ว
ปัญญาเห็นถูกต้องตามธรรมคือเห็นสรรพสิ่งที่เข้ากระทบจิต ล้วน
ดับไปเป็นอนัตตา สรรพสิ่งย่อมไม่ใช่ตัวตัวตน จิตก็จะปล่อย
วางสรรพสิ่งและเข้าสู่ความว่างที่เรียกว่าอุเบกขา ทุกครั้งที่
พิจารณาได้เช่นนี้ ปัญญาเห็นแจ้งในสิ่งที่เข้ากระทบจิตย่อม
เกิดขึ้น แล้วบุญเท่านั้นที่จะถูกเก็บสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาน

ก่อนพ.ศ. ๒๕๑๘ ผู้บรรยายมีทั้งกุศลกรรมและ
อกุศลกรรม หรือพูดให้ชัดก็คือ มีทั้งบุญและบาปถูกเก็บ
สั่งสมอยู่ในดวงจิต แต่จิตสั่งสมบาปมากกว่าบุญ ทั้งนี้
เป็นเพราะจิตมีกำลังของสติอ่อน จิตจึงรับเอาสิ่งกระทบเข้า
ปรุงเป็นอารมณ์ เมื่อใดมีอารมณ์เกิดขึ้นในดวงจิตแล้ว ส่วนใหญ่
เป็นอารมณ์ไม่ดีเกิดขึ้น จิตจึงเก็บสั่งสมบาปไว้มากกว่าบุญ

แต่หลังจากที่ได้ไปพัฒนาจิตและออกจากวัฏมาแล้ว ได้พัฒนาจิตจนมีกำลังของพลัง ๕ (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา) กล้าแข็ง โดยเฉพาะกำลังของสติสามารถระลึกได้ทัน สิ่ง que เข้ากระทบจิตได้เกือบทั้งหมด และมีปัญญาเห็นถูกตามธรรมชาติ เห็นว่าสิ่งกระทบไม่ใช่ตัวตนไม่ใช่ตน จิตจึงไม่รับเอาสิ่งกระทบเข้าปรุงอารมณ์ จิตจึงว่างเป็นอุเบกขาเกือบจะตลอดเวลาที่จิตยังไม่เข้าสู่ภวังค์ ปัจจุบันจึงมีความมั่นใจว่าจิตสั่งสมบุญไว้มากกว่าบาป ถือว่าเป็นการเตรียมตัวตายมายาวนานถึง ๓๕ ปีแล้ว เป็นการเตรียมสั่งสมบุญคือเป็นอริยทรัพย์นำไปกับจิตวิญญูณได้เมื่อตายทิ้งขันธ์ลาโลกไปแล้ว ส่วนมนุษย์สมบัติเป็นของกำพวดต้องทิ้งไว้กับโลกเมื่อตาย จึงมิได้ชวนชววยแสวงหาจนมากเกินพอ แสวงหาเท่าที่จะอำนวยประโยชน์ให้พอดีกับชีวิตนี้เท่านั้น

พระคุณเจ้าลองทำใจให้นิ่ง แล้วพิจารณาดูสิว่า แม้กระทั่งร่างกายนี้เมื่อเกิดแล้วย่อมแก่เมื่อแก่แล้วย่อมตาย เมื่อตายแล้วร่างกายนี้ต้องถูกทิ้งไว้กับโลก ทรัพย์สินเงินทองก็เอาไปไม่ได้ เครื่องนุ่งห่มนี้ก็เอาไปไม่ได้ รวมถึงอัฐบริวาร ก็ยังต้องทิ้งไว้กับโลก ตัวที่จะจากโลกนี้ไปก็คือจิตวิญญูณ ที่มีบุญและ

บาปสั่งสมอยู่ภายใน จิตวิญญานจะถูกพลังของกรรมผลักดัน
ให้โคจรไปสู่ภพต่างๆ ตามเหตุปัจจัยของกรรมที่มีอยู่ในดวงจิต
บุญมีพลังผลักดันจิตไปสู่สุคติภพ ได้แก่ภพอันเป็นที่เกิดของ
มนุษย์ เทวดา และพรหม ส่วนบาปมีพลังผลักดันจิตไปสู่ทุคติ
ภพหรือภูมิชั่ว อันเป็นภูมิกำเนิดที่ปราศจากความเจริญ ได้แก่
ภพนรก ภพเปรต ภพอสุรกาย และภพตริจฉาน

ด้วยเหตุนี้ผู้ไม่ประมาท จึงเตรียมพัฒนาจิตให้มีกำลัง
ของสติกล้าแข็ง พัฒนาจิตให้มีกำลังของปัญญาเห็นแจ้งกล้า
แข็ง เมื่อสติระลึกรู้ได้ทันสิ่งที่เข้ากระทบจิต แล้วปัญญาเห็นแจ้ง
เห็นสิ่งที่เข้ากระทบจิตดับไปตามกฎไตรลักษณ์ บุญจึงเกิดขึ้น
และถูกเก็บสั่งสมอยู่ในดวงจิตเป็นสัญญา พระคุณเจ้าต้องถาม
ตัวเองว่า ทุกขณะตื่นมีอารมณ์ดีใจ มีอารมณ์เสียใจ ฟังพอใจ
ไม่ฟังพอใจ เกิดขึ้นกับจิตของพระคุณเจ้าไหม อารมณ์ใดๆ ที่
เกิดขึ้นกับจิตเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นว่าจิตมีกำลังของสติอ่อน จึงรับ
เอาสิ่งกระทบเข้าปรุงอารมณ์ ตรงกันข้าม จิตที่มีกำลังของสติ
กล้าแข็ง ย่อมเห็นสิ่งที่เข้ากระทบจิตเป็นอนัตตา คือสิ่งกระทบ
ไม่ใช่ตัวตัวตน จิตจะไม่รับเอาสิ่งกระทบมาเป็นของตน อารมณ์
จะไม่เกิด แต่มีจิตว่างเป็นอุเบกขารมณ์

ฉะนั้นจึงต้องดูใจตัวเอง ถ้ามองใจตัวเองอยู่ทุกขณะตื่น คนที่มีสติสัมปชัญญะเห็นถูกตรงตามความเป็นจริงแท้ เขาจะไม่มองออกไปข้างนอกเหมือนคนทั่วไป แต่จะกลับมาดูที่ใจของตัวเองว่า ขณะนี้ใจสั่งให้คิด ใจสั่งให้พูด ใจสั่งให้ทำดีหรือไม่ดี ก็ดูที่ใจของตัวเอง ดูขยะ คือ กิเลสในใจของตัวเอง โดยเฉพาะกิเลสที่ผูกมัดใจให้เราต้องเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบ ที่นักปฏิบัติธรรมนิยมเรียกกันว่าสังโยชน์ หรือ สังโยชน์ ๑๐ ยังมีอำนาจเหนือใจของเราไหม ใจตกอยู่ใต้อำนาจบงการของสังโยชน์ ๑๐ ไหม สังโยชน์สามตัวแรกที่เรียกว่า ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัสสปตปราคาส ยังมีอยู่ในใจไหม ใครผู้ใดใช้ปัญญาเห็นแจ้งกำจัดกิเลสทั้งสามตัวนี้ ให้หมดไปจากใจได้ คือมีใจเป็นอิสระจากลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัสสปตปราคาสได้ อบายภูมีย่อมถูกปิดสำหรับผู้ที่มิสภาวะธรรมในจิตเป็นอิสระ เช่นนี้

ดังที่พระโพธิสัตว์ผู้ไม่สามารถลาพุทธภูมิ ได้บอกกับคณะของผู้บรรยายว่า “ต่อไปนี้โลกจะวิฤตมากยิ่งขึ้น” ขอพวกเราอย่าได้ประมาท พัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้ คนที่จะปิดอบายภูมิได้ ก็คือคนที่มีจิตเป็นอิสระจากสังโยชน์ทั้ง

สามขึ้นไป นับแต่พระโสดาบันจนถึงพระอรหันต์ ผู้ที่มีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นพระโสดาบันตายเกิดอีกไม่เกินเจ็ดชาติ ย่อมนำชีวิตเข้าสู่นิพพาน และภายในเจ็ดชาตินี้จะไม่ลงไปเกิดต่ำกว่าภพมนุษย์ คือจะไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย และสัตว์นรก อย่างนี้จึงจะเรียกว่าปิดอบายภูมิ ตามที่พระนิยตโพรหัสสัตว์ได้พูดกับคณะของผู้บรรยาย ผู้ที่ปิดอบายภูมิได้เป็นผู้ที่มีชีวิตปลอดภัย เป็นการเตรียมตัวตายที่วิเศษครับ

แต่การจะทำเช่นนี้ได้ ต้องเจริญสติให้กล้าแข็ง เจริญปัญญาเห็นถูกตามธรรมหรือปัญญาเห็นแจ้งให้กล้าแข็ง ซึ่งสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานภาคปฏิบัติ เป็นหนทางเข้าถึงความกล้าแข็งในสองสิ่งนั้น แต่คนที่มาเกิดอยู่ในครั้งพุทธกาลเขามีจิตนิ่งมาก่อน เขาเคยบวชเป็นฤๅษีโยคีมาก่อน เขาได้พัฒนาจิตให้สงบตั้งมั่นเป็นสมาธิมาก่อนแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องมาปฏิบัติกรรมฐาน ทั้งสองแบบตามที่คนในยุคปัจจุบันปฏิบัติกัน

คนในครั้งพุทธกาลจึงพิจารณาหลักธรรม ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนโดยแยกคาย ที่เรียกว่าโยนิโสมนสิการ

เขาก็สามารถบรรลุดวงตาเห็นธรรมได้ คำว่า “ดวงตาเห็นธรรม” หมายถึงเห็นสรรพสิ่งเกิดขึ้น ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด และเห็นความดับไปของเหตุนั้น สรรพสิ่งจึงดับไปด้วย

อุปติสสะและโกสิตตะสองนักบวชนอกพุทธศาสนา (ปริพาชก) ได้โยนิโสมนสิการจนเห็นว่าลัทธิกยทิวลิว วิจิกฉา และสึลัฟพตปรามาสไมไซตัวไซตุน จิตจึงเป็นอิสระจากสังโยชนทั้งสาม บรรลุความเป็นพระโสดาบันขณะที่ยังเป็นฆราวาส แล้วทั้งสองจึงพากันมาบวชเป็นพระสงฆ์อยู่ในพุทธศาสนา ที่มีชื่อว่าพระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะตามลำดับ

อิลิตัตตะคนเลี้ยงช้างของพระเจ้าปเสนทิ มีดวงตาเห็นธรรมเป็นพระสกทาคามี

หมฏิกการพรหมที่นำอัฐบริหารมาถวายเจ้าชายสิทถัตตะ ในวันออกบวช มีดวงตาเห็นธรรมเป็นพระอนาคามี

ฆราวาสพาหิยะที่ได้ฟังธรรมจากพระโอบุสึบนถนน ในเมืองสาวัตถิ มีดวงตาเห็นธรรมเป็นพระอรหันต์

ดังนั้นผู้ไม่ประมาทจึงต้องเตรียมตัวตาย ด้วยการ
ทำเหตุปัจจุบันให้ดีที่สุด ด้วยการปิดอบายภูมิให้ได้เป็นอย่างดี
น้อย ผู้ไม่ประมาทไม่ปรารถนาไปเกิดเป็นรูปพรหม หรือ
อรุปรหมอยู่ในพรหมโลก เพราะรูปพรหมชั้นต่ำสุด (ปาริฉัฏฐชา
ภูมิ) มีอายุขัยยืนยาวถึงหนึ่งในสามของกัป รูปพรหมชั้นสูงสุด
(อัสถุญญีสัตตาพรหม) มีอายุยืนยาวถึงห้าร้อยกัป เว้นไว้แต่ว่า
ผู้ไม่ประมาทบางคนไปเกิดเป็นรูปพรหมอยู่ในสุทธาวาสพรหม
โลก การณ์จะเป็นเช่นนี้ได้ ผู้นั้นต้องพัฒนาจิตจนเป็นอิสระ
จากสังโยชน์ทั้งห้า (สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส
กามราคะ และภวัชชะ) คือ บรรลุนิยธรรมเป็นพระอนาคามี
ได้แล้วจึงจะทำได้ พระอนาคามีเป็นผู้ที่ปิดอบายภูมิได้และจะ
ไม่ย้อนลงมาเกิดในภพสวรรค์หรือภพมนุษย์อีกต่อไป มีแต่จะ
พัฒนาจิตให้สูงขึ้นจนเข้าสู่นิพพานเท่านั้น

และสุดท้ายผู้ไม่ประมาท ย่อมมีจิตไม่ยินดียุอยู่ใน
อรุปรมาณ ซึ่งตายในอรุปรมาณ ย่อมไปอุบัติเป็นอรุปรหม ผู้ยังมี
สภาวะธรรมในดวงจิตเป็นปุถุชน และมีอายุขัยยืนยาวมากนับแต่
สองหมื่นกัปจนถึงแปดหมื่นสี่พันกัป เมื่อใดที่กำลังของอรุปรมาณ
เสื่อมลง ยังมีโอกาสไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิของวิภูฏะได้

ผมต้องขออภัยท่านผู้ฟังรวมถึงพระคุณเจ้าทั้งหลาย
ว่า คำว่า “อวิชา” หมายถึงรู้ไม่จริงหรือไม่รู้จริง ตอนที่
ผู้บรรยายได้ไปพัฒนาความรู้(ปัญญา)สูงสุดในทางโลก คือ
พัฒนาสุดมยปัญญา และจินตามยปัญญา จนถึงระดับ
ปริยญาเอก ความรู้ที่ได้นั่นคืออวิชาซึ่งหากนำมาใช้สองทาง
ให้กับชีวิตแล้ว ทำให้ต้องพาชีวิตเวียนตายเวียนเกิด อยู่ในภพ
ต่างๆของวัฏฏะอย่างไม่จบสิ้น และหากใครผู้ใดนำเอาอวิชา
หรือปัญญาทางโลกมาสองนำทางให้กับชีวิตแล้ว โอกาสที่ตัว
เองจะพบกับความวิบัติก็มีได้เป็นได้

ผมได้เข้าไปบรรยายธรรมให้ผู้ต้องขังฟังในหลาย
เรือนจำมาแล้ว พบว่ามีผู้ต้องขังที่ใช้ปัญญาทางโลกสอง
นำทางให้กับชีวิต ได้นำพาตัวเองไปสู่การถูกจำกัดอิสรภาพ
ทั้งนี้เป็นผลมาจากการใช้ความรู้ที่ไม่จริงแท้แน่นอน ด้วยเหตุ
นี้บุคคลผู้มีปัญญาทางโลกสองนำทางให้กับชีวิต จึงจำเป็นต้อง
เตรียมตัวตายไว้แต่เนิ่นๆ ต้องทำเหตุให้ถูกต้องตรงตามความ
เป็นจริงแท้ สร้างเหตุที่เป็นกุศลกรรมแล้วกรรมดีที่ทำจะถูก
เก็บล้างสมไว้ในดวงจิตเป็นบุญ บุญชนิดไหนที่ควรทำให้เกิดขึ้น
ขึ้นอยู่กับความปรารถนาของแต่ละบุคคล

ผู้ใดกำจัดสังโยชน์ ๓ ให้หมดไปจากใจได้แล้ว เมื่ออายุขัยจำเป็นต้องสิ้นสุดลง จิตวิญญานจำเป็นต้องออกจากร่าง โดยมีพลังของบุญ ผลักดันให้ไปเกิดเป็นเทวดาโสดาบัน อยู่ในสวรรค์

ผู้ใดกำจัดสังโยชน์ ๕ ให้หมดไปจากใจได้แล้ว เมื่ออายุขัยถึงวาระต้องสิ้นสุดลง จิตวิญญานจึงต้องออกจากร่าง โดยมีพลังของบุญ ผลักดันให้ไปเกิดเป็นพระพรหมอนาคามี อยู่ในสุทธาวาสพรหมโลก

และสุดท้ายผู้ใดกำจัดสังโยชน์ทั้งสิบให้หมดไปจากใจได้แล้ว จิตย่อมบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสที่ผูกมัดใจให้ต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏฏะอีกต่อไป เมื่ออายุขัยของการเป็นมนุษย์ถึงวาระสิ้นสุดลง จิตวิญญานที่ปราศจากมลทินใดๆปนเปื้อน ย่อมโคจรไปสู่สภาวะที่เรียกว่านิพพาน ไม่มีพลังใดสามารถดึงดูดจิต ที่บริสุทธิ์เช่นนี้ ให้หวนกลับมาเวียนเกิดเวียนตายในภพใดๆของวัฏฏะได้อีก นักปฏิบัติธรรมนิยมเรียกสภาวะเช่นนี้ว่า เป็นการดับของรูปพร้อมกับการดับของนาม ซึ่งหมายถึงความโลภ ความโกรธ ความหลง ความมีเมตตา สติ ปัญญา ฯลฯ หมดไปจากใจนั่นเอง

ฉะนั้นผมจึงพูดว่า อวิชชา คือสิ่งที่ท่านผู้ฟัง คือสิ่งที่พระคุณเจ้ารำเรียนกันมาทางโลก จากการฟังการอ่านเขาเรียกว่าสุตมยปัญญา และจากการคิด พิจารณา วิเคราะห์ วิจัย หรือจินตนาการด้วยจิต เขาเรียกว่าจินตมยปัญญา ปัญญาทั้งสองระดับนี้ให้ผลเป็นความจำหรือสัญญา ซึ่งเป็นอวิชชา ผู้ใดสร้างและสั่งสมไว้ในดวงจิต ย่อมหนีไม่พ้นกับการนำพาชีวิตเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏฏะอย่างไม่มีจบสิ้น

ในครั้งพุทธกาลมีภิกษุอยู่รูปหนึ่งเป็นที่รู้จักของคนหมู่มาก (ป้อปปุลาร์) ภิกษุรูปนี้ชื่อติสสภิกษุ เป็นที่รู้จักนิยมชมชอบของภิกษุหมู่มากและชอบเสวนาอยู่กับมนุษย์ผู้บวชเป็นภิกษุด้วยกัน ติสสภิกษุมิได้ปฏิบัติธรรมขั้นสูงสุด ปฏิบัติธรรมเพียงแค่สมถกรรมฐาน จนสามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแนวแน่ คือสมาธิในระดับที่เป็นรูปฌานละเอียด เมื่ออายุชั้วเวียนบรรจบ ติสสภิกษุได้ตายไป จิตวิญญาณจึงถูกพลังของรูปฌานที่หนึ่งอย่างละเอียด ผลักดันให้โคจรให้ไปเกิดเป็นติสสมหาพรหมอยู่ในพรหมโลก ชั้นที่ ๓ (มหาพรหมภูมิ) หลังจากที่ติสสภิกษุตายไปแล้ว พระมหาโมคคัลลานะอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธโคดม

ประสงค์ใครจะรู้ว่าตีสลภิกษุตายแล้วไปเกิดอยู่ที่ไหน ไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด พระมหาโมคคัลลณะจึงเข้าฌานแล้วถอนจิตออกจากความทรงฌาน พร้อมกับอธิษฐานขอเห็นตีสลภิกษุว่าตายแล้วไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ชั่วขณะหุดแขนและยึดแขนออก กายทิพย์ของพระมหาโมคคัลลณะได้ไปนั่งอยู่หน้าวิมานของมหาพรหมองค์หนึ่ง มหาพรหมองค์นั้นได้เข้ามากราบพระมหาโมคคัลลณะ องค์อรหันต์ หลังจากสนทนาวิสาสะกันแล้วจึงได้รู้ว่า มหาพรหมองค์นั้น คือ ตีสสมหาพรหมผู้มีอดีตเป็นตีสลภิกษุนั่นเอง เหตุที่ตีสสมหาพรหมจำรูปลักษณะของพระมหาโมคคัลลณะได้ เพราะสัญญาเก่ายังเก็บฝังอยู่ในดวงจิต แต่จิตของพระมหาโมคคัลลณะไม่มีสัญญาใหม่ของตีสสมหาพรหม จึงไม่รู้จักว่าพรหมองค์นี้เป็นใคร หลังจากการสนทนากันแล้ว จึงได้ทราบว่าพรหมองค์นี้ คือ อดีตตีสลภิกษุ นั่นเอง ท่านมหาโมคคัลลณะได้ถามตีสสมหาพรหมว่า

พระมหาโมคคัลลณะ : ในฐานะที่ท่านเป็นที่รู้จักกันมากในหมู่เทวดา ท่านพอจะบอกวิธีดูลักษณะว่าเทวดาองค์ใดเป็นเทวดาโสدابันให้ข้าพเจ้าทราบได้ไหม

ติสสมหาพรหม : พระคุณเจ้า เทวดาองค์ใดมีศีลไม่ขาด ไม่
ทะเลาะ ไม่ต่าง ไม่พร้อย และมีจิตมั่นคงในพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ เทวดาองค์นั้นเป็นเทวดาโสดาบัน ซึ่งมีอยู่ในสวรรค์
ทุกชั้น นับแต่จาตุมหาราชิกาขึ้นไปถึงดาวดึงส์ ยามา ดุสิต
นิมมานนรดี และปรนิมมิตวสวัตดี

จากการสนทนาระหว่างติสสมหาพรหมกับพระ
มหาโมคคัลลานะ ก็เป็นอันเชื่อมั่นได้ว่า พระคุณเจ้ารูปใด ถ้า
มีศีลที่ไม่ขาด ไม่ทะเลาะ ไม่ต่าง ไม่พร้อย คุมใจอยู่ทุกขณะตื่น
และมีจิตมั่นคงอยู่ในพระรัตนตรัย เมื่อนำตนเข้าปฏิบัติธรรม
จิตย่อมเข้าถึงธรรมได้ง่าย ท่านผู้ฟังธรรมรวมถึงพระคุณเจ้ารูป
ใดปฏิบัติช้าแล้วช้าเล่าแต่ยังเข้าไม่ถึงธรรม เข้าได้เพียงสมาธิ
ประเดี๋ยวประด๋าว (ขณิกสมาธิ) สมาธิจวนแฉ่วแฉ่ว (อุปจาร
สมาธิ) ยังเข้าไม่ถึง ก็ไม่สามารถพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็น
แจ้งได้

พระพุทธโคดมได้ตรัสไว้ในไตรปิฎกคือ ศีล สมาธิ
ปัญญา ซึ่งมีความหมายว่าจิตที่มีศีลเป็นบ่อเกิดของ
สมาธิ จิตที่มีสมาธิเป็นบ่อเกิดของปัญญา ปัญญาตัวนี้
ไม่ใช่ปัญญาทางโลก ไม่ใช่ปัญญาหรือความรู้ที่ได้จากการ

เรียนจบเปรียญธรรม ๙ ประโยค แต่เป็นปัญญาเห็นถูกตาม
ธรรม หรือปัญญาเห็นแจ้ง

ดังนั้นคำสนทนาระหว่างติสสมหาพรหมกับพระ
มหาโมคคัลลานะ ก็สามารถเอามาเป็นเครื่องวัดใจของ
มนุษย์ได้ ผู้ใดมีศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย คุมใจอยู่
ทุกขณะตื่น และมีจิตมั่นคงอยู่ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เมื่อนำตัวเข้าปฏิบัติธรรมแล้ว ย่อมมีจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้
ง่ายและยอมเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งได้ง่าย ซึ่งเรื่องนี้พิสูจน์
ได้ในครั้งที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก
ปฏิบัติสมถภาวนา (พองหนอ-ยุบหนอ) ได้เจ็ดวัน ก็สามารถ
นำจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือ
ที่เรียกว่าสมาธิระดับฌาน ท่านเจ้าคุณฯได้บอกกับผู้บรรยาย
ว่า ในทางปริยัติแล้วเขาเอาศีลคุมกายกับวาจา แต่ในทาง
ปฏิบัติถ้าไม่เอาศีลลงคุมให้ถึงใจ จิตยอมหวั่นไหวไม่สามารถ
พัฒนาจิตให้เกิดเป็นสมาธิได้ ผู้บรรยายมีความศรัทธาใน
ครูบาอาจารย์ผู้มีประสบการณ์ตรงในธรรม จึงได้เอาศีลลง
คุมใจ ทำให้ใจมีสัจจะ แล้วเร่งความเพียรในการปฏิบัติธรรม
ผู้ใดมีศีลและมีสัจจะ ผู้นั้นมีกายคักคัลลิตีและมีจิตคักคัลลิตี

ผู้มีความศรัทธาดีลึกลึทึเมื่อพูดอะไรแล้วเป็นไปอย่างทีพูด เมื่อทำ
อะไรแล้วเป็นไปอย่างทีทำ และเมื่อคิดอะไรแล้วเป็นไปอย่างที
คิด ผู้บรรยายปฏิบัติสมถภาวนาอยู่เพียงเจ็ดวัน ก็สามารเข้า
ถึงสมาธิสูงสุด ปฏิบัติวิปัสสนาภาวนานานถึงสามสิบวัน ก็
สามารเข้าถึงปัญญาเห็นถูกตรงตามธรรม ไม่มีสิ่งใดทีไม่รู้ รู้ทุก
เรื่องมีจิตสัมผัสได้ และในวันสุดท้ายทีไปลาสิกขาออกมาอยู่ใน
เพศฆราวาส ท่านเจ้าคุณฯได้บอกให้ผู้บรรยายรักษาของดีทีได้
ไปตลอดชีวิต นีก็รักษาของดีมานานถึง ๓๕ ปีเศษแล้ว ของดี
นั้นยังคงมีอยู่กบใจและมีเพิ่มมากขึ้นจนทุกวันนี้

เหตุทีเป็นเช่นนี้เพราะได้พัฒนาพละ ๕ (ลัทธิ วิริยะ
สติ สมาธิ และปัญญา) อยู่ทุกวัน จึงทำให้จิตมีสติกล้าแข็ง
ระลึกได้ทันเกือบทุกสิ่งทีเข้ากระทบจิต และมีปัญญาเห็นแจ้ง
เฉียบคม เห็นสิ่งทีเข้ากระทบจิตทุกเรื่องเป็นอนัตตา ซึ่งส่งผล
ให้จิตว่างเป็นอุเบกขา มีกำลังความเพียรเต็มร้อย มีความซึ
เกี่ยวเป็นศูนย์ มีกำลังศรัทธาสูงสุด เหล่านี้ เป็นเหตุให้จิตมี
พลังทีสามารต้านทานอำนาจของมารได้ จึงรักษาของดีตามที
เจ้าคุณฯกล่าวไว้มานานถึง ๓๕ ปี และจะยังคงรักษาของดีต่อไป
ตราบเท่าทีรูปขันธ์ยังเป็นเครื่องมื่อให้จิตได้ใช้ทำงานเผย

แพร่ธรรมวินัยในพุทธศาสนา ให้เข้าสู่ใจของพุทธศาสนิกให้มากที่สุด

ด้วยความไม่เชื่อคำสอนในพุทธศาสนาแล้วไปพิสูจน์จนเข้าถึงปัญญาสูงสุดระดับโลกียะ (อภิญา ๕) และระดับโลกุตตระ (ญาณ ๑๖) จนกระทั่งมีธรรมวินัย สถิตอยู่ในใจทุกขณะตื่น จึงได้ระลึกถึงคุณของพระพุทธโคดม ระลึกถึงคุณของพระเจ้าอโคทมหาราช ที่เป็นต้นเหตุนำพุทธศาสนาเข้าสู่สุวรรณภูมิ และได้ตอบแทนคุณด้วยการเผยแพร่วรรณมอยู่จนปัจจุบันนี้

สิ่งต่างๆ ที่ผู้บรรยายบอกเล่ามาเป็นเรื่องจริงแท้ พึงอย่าปลงใจเชื่อตามหลักกาลามสูตร แต่หากผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ัจธรรมนี้เป็นจริงแท้ประการใด ต้องพัฒนาจิตตนเองให้เข้าถึงปัญญาสูงสุดระดับโลกียะ และให้เข้าถึงปัญญาสูงสุดระดับโลกุตตระได้เมื่อใดแล้ว ความจริงย่อมถูกเปิดเผย และความศรัทธาย่อมเกิดขึ้น ใครผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจนเข้าถึงความจริงแท้ของชีวิตได้แล้ว ย่อมได้ชื่อว่าเป็นการเตรียมตัวตายอย่างมีคุณค่า

ผู้บรรยายได้เตรียมตัวตายมากกว่า ๓๕ ปีแล้วสั่งสม แต่บุญไว้ในดวงจิต ไม่ทำจิตให้มีบาปสั่งสม เหตุที่ทำเช่นนี้ เพราะจำเป็นต้องขึ้นไปบอกเพื่อนเก่าที่อยู่ในสุคติโลกสวรรค์ มิให้ความโลภ โกรธ และหลง มีอำนาจครอบครองใจ ซึ่งเป็นเหตุนำพาจิตวิญญานไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในทุกติภพ (เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย และสัตว์นรก) ใครผู้ใดปรารถนา ใครรู้ว่า ผู้บรรยายเตรียมตัวไปเกิดใหม่ในภพภูมิใด สามารถตามไปดูได้ด้วยการทำเหตุให้ถูกต้องตรงกับผู้บรรยาย หรือพัฒนาคุณธรรมให้เสมอกัน แล้วจะรู้จักกันโดยไม่ต้องสื่อด้วยวาจา เข้าใจไหมครับ

การบรรยายในวันนี้ ขอยุติเพียงเท่านี้ เวลาที่เหลืออีกเล็กน้อย ผมกินเวลาไว้ตอบปัญหา พระคุณเจ้ารูปได้มี ปัญหาใครซักถาม ให้เกิดความกระจ่างขึ้นกับใจ โปรดปฐจา และผมจะวิไลสนาถวายให้เข้าใจ ในฐานะที่เป็นฆราวาส ผมมี ศีลคุมใจอยู่ ๕ ข้อ สามารถตอบปัญหาได้มากกว่าพระคุณเจ้า ซึ่งต้องรักษาศีลถึง ๒๒๗ ข้อ บางเรื่องพระคุณเจ้ารู้แต่ไม่สามารถตอบได้เพราะหากตอบออกไปแล้วเป็นการละเมิดวินัย ที่พระภิกษุผู้สาวกของพระพุทธเจ้าจำเป็นต้องรักษาไว้ให้มีอยู่

กับใจ ขณะที่รอปัญหาอยู่ ผู้บรรยายขออนุญาตเล่าต่อไปว่า
วันก่อนมีพระอรียสงฆ์มาจากภาคอีสาน มีญาติธรรมเข้าไป
ถวายภัตตาหาร พอรับประทานเสร็จเรียบร้อยแล้วพระสงฆ์
รูปนั้นได้ขึ้นมาที่ผู้บรรยายแล้วพูดกับญาติธรรมว่า เอาอาหาร
ไปถวายองค์นั้นด้วย ผู้ที่พัฒนาจิตดีแล้วสามารถหยั่งรู้วาระจิต
ของผู้อื่นได้โดยไม่ต้องสนทนากันด้วยวาจา

หนังสือที่พระคุณเจ้าได้รับ แจกในวันนี้ ก่อนการ
บรรยาย เป็นเรื่อง **“ถึงโสดาบันในชาตินี้”** หนังสือเล่มนี้เกิด
ขึ้นได้โดยมีผู้กำหนดให้ผู้บรรยายพูด ในงานแสดงธรรมของ
ชมรมกัลยาณธรรม ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
บพิตรพิมุข ทุ่งมหาเมฆ คนที่กำหนดหัวข้อเรื่องให้ผู้บรรยายพูด
เขาคงจะรู้วาระจิตของผู้บรรยาย โดยผู้บรรยายเองไม่เคย
พูดว่าตัวเองเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันนะครับ แต่ทุกสิ่ง
ที่คิดและพิมพ์ออกมาเป็นตัวหนังสือนี้ ได้คัดออกมาจากใจ
ของผู้บรรยาย สภาวธรรมในดวงจิตเป็นเช่นไร สิ่งที่อ่านพบ
ในหนังสือก็เป็นเช่นนั้น ผมขอยุติเรื่องนี้ไว้ก่อน สารธรรมใน
หนังสือเป็นเช่นไร หากพระคุณเจ้าประสงค์จะทราบ โปรดสละ
เวลาเพียงเล็กน้อยก็สามารถทราบได้ แต่ยังไม่ตีเท่ากับนำตัว

เองเข้าไปพิสูจน์ัจฉธรรมดังกล่าว หากเข้าถึงความเป็นจริง
แท้ได้แล้ว จะเป็นคุณอย่างมากกับพุทธศาสนา

ต้นเหตุที่ผมได้มาทำหน้าที่เผยแพรัจฉธรรมในพุทธ
ศาสนา ก็เนื่องด้วยก่อนมาเกิดเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ด้วย
อธิษฐานจะมาช่วยเพื่อนผู้เคยเป็นสทรรมิกกันมาก่อนในอดีต
เมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์และมาพบกันในชาตินี้แล้ว จงมีสติ
ระมัดระวัง มิให้ความโลภ ความโกรธและความหลง เข้ามา
มีอำนาจเหนือใจ เพราะกิเลสใหญ่ทั้งสามตัวนั้น มีพลังผลักดัน
จิตวิญญาณที่หลุดออกจากร่าง ให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยใน
ร่างของสัตว์ที่อยู่ในทุกคติภพ (สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์
อสุรกายและสัตว์นรก) ได้ ตรงกันข้าม ผู้ที่เว้นประพฤติกุศล
กรรมอย่างน้อยห้าอย่างดังที่ระบุไว้ในศีล ๕ อยู่เบื้องนิตย์ เมื่อ
จิตวิญญาณหลุดออกจากร่างนี้ เพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย
พลังของคุณธรรมในศีล ๕ ย่อมผลักดันจิตวิญญาณให้โคจร
เข้าไปอยู่อาศัยในร่างที่เป็นมนุษย์

หากบำเพ็ญทาน และรักษาศีลหรือประพฤติกุศล
กรรมบถ ๑๐ (เว้นจากการทำลายชีวิต เว้นจากการถือเอา
ของที่เรามิได้ให้ เว้นจากการประพฤติดินในกาม เว้นจากการ

พูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพื่อเจ้า ไม่โลภคอยจ้องอยากได้ของเขา ไม่คิดร้าย เบียดเบียนเขา และเห็นชอบตามคลองธรรม) อยู่ตลอดชีวิต เมื่อจิตหลุดออกจากร่างเพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย คุณธรรมของศีลและทาน หรือคุณธรรมในกุศลกรรมบถ ๑๐ ย่อมมีพลังผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างของเทวดาที่อยู่ในภพสวรรค์

และผู้ใดพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนสามารถเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ (ฌาน) แล้วตายในขณะที่จิตยังทรงอยู่ในฌาน พลังของฌานย่อมผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างที่อยู่ในพรหมโลก นอกจากนี้คุณธรรมในศีล ๕ ยังเป็นฐานให้จิตพัฒนาจนเข้าถึงอริยธรรมของการมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นพระโสดาบัน และพระสกทาคามีได้ แต่หากใครผู้ใดปรารถนาพัฒนาจิตให้บรรลุอริยธรรมสูงกว่านี้ ต้องมีศีล ๘ ลงคุมใจได้แล้ว ความเป็นพระอนาคามีจึงจะเกิดขึ้นได้

สุดท้ายผู้ใดปรารถนาพัฒนาจิตให้เข้าถึงความเป็น
พระอรียบุคคลสูงสุด (พระอรหันต์) ต้องมีศีลอย่างน้อย ๑๐
ข้อ ลงคุมให้ถึงใจ ดังนั้นในครั้งพุทธกาลจึงมีบุคคลผู้มีศีลเพียง
๑๐ ข้อ คุมใจ สามารถบรรลุอรหันต์ ได้อาทิ สามเณรทัฬหะ
สามเณรโสปากะ สามเณรอุตตรา สามเณรอุตตมา ฯลฯ ผู้
ที่บวชเป็นภิกษุต้องมีศีล ๒๒๗ ข้อคุมใจ และผู้ที่บวชเป็น
ภิกษุณีต้องมีศีล ๓๑๑ ข้อคุมใจ จึงจะสามารถพัฒนาจิตให้บรรลุ
อริยธรรมนับแต่เบื้องต้นจนถึงสูงสุดได้

ปฐจณา - วิสัชนา

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ผู้ใด
ทำเหตุให้ถูกต้องในวันนี้ ผลถูกต้องย่อมเกิดขึ้นในกาล
ข้างหน้าแน่นอน การบรรยายจึงขอยุติลงเพียงเท่านี้
พระคุณเจ้ารูปใดมีปัญหา สามารถปรึกษาได้ด้วยการยกมือ
ให้ทราบ แล้วจะมีคนนำไม้ค้ำคอยไปถวายให้ท่านได้พูดซักถาม
ปัญหา

พระคุณเจ้า : ถามปัญหาส่วนตัวได้ไหมครับ?

ผู้บรรยาย : ได้ครับ แต่ขอให้ถามต่างๆ เพื่อให้พระคุณเจ้า
รูปอื่นได้ทราบถึงปัญหาที่ถาม

พระคุณเจ้า : ความโลภ ความโกรธ ความหลง กิเลสตัว
ไหนใหญ่ที่สุดและมีความสำคัญที่สุด

ผู้บรรยาย : ความโกรธเป็นกิเลสตัวใหญ่ที่สุดและมีความ
สำคัญที่สุดเพราะความโกรธ (โทสะ) มีพลังผลักดันจิตวิญญาณ
ให้โคจรลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรกได้

ความโลภหรือความอยากได้ เป็นกิเลสที่มีความ
สำคัญรองลงมา เพราะมีพลังผลักดันจิตวิญญาณให้ไปเกิด
เป็นสัตว์อยู่ในภพเปรตได้

ความหลง (โมหะ) มีความสำคัญน้อยสุดเมื่อเทียบกับ
กับกิเลสमारสองตัวแรก แต่แก้ได้ยากที่สุด ผู้ใดพัฒนาจิต
(วิปัสสนากาวนา) จนหมดความไม่รู้จริงหรือคือหมดอวิชชาได้
ผู้นั้นก็พ้นทุกข์ คือนำพาชีวิตเข้าสู่พระนิพพานได้

ส่วนความโลภแก้ไขได้ไม่ยากและไม่ง่าย ผู้ใดพัฒนาจิตจนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งดับขั้น ๕ ได้ อุตตาย่อมดับเป็นอัตโนมัติ แล้วความโลภจะไม่เกิดอีกต่อไป และผู้ใดประพฤติดนเป็นผู้ให้สิ่งดีงามเป็นทานอยู่เสมอ ความโลภย่อมดับไปแต่ไม่เที่ยงแท้แน่นอนเท่ากับวิธีการแรก

ความโกรธหมายถึงความโมโห ความไม่พอใจ วิธีกำจัดความโกรธทำได้ง่ายสุด ถ้าเป็นคนธรรมดาาก็ให้อภัยเป็นทาน เขาตำเรา เขาว่าเราไม่ดี เขาินทาเรา ต้องให้อภัยช่างมันเถอะเดี๋ยวก็ตายจากกันไปแล้ว ผู้ใดให้อภัยในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจได้ ผู้นั้นย่อมมีเมตตาเกิดขึ้นและถูกเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิตเป็นเมตตาบารมี คนมีเมตตาดีมีอารมณ์สงบและเย็น ทำให้โทสะหายไปเป็นปลิดทิ้ง และหากผู้ใดพัฒนาจิตจนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง ให้พิจารณาความโกรธตามกฎไตรลักษณ์ จนหมุนเข้าสู่อนัตตา จิตย่อมปล่อยวางความโกรธลงได้ หรือหากพัฒนาจิตจนมีกำลังของสติและปัญญาเห็นแจ้งกล้าแข็ง เมื่อสิ่งขัดใจเข้ากระทบจิต ย่อมเห็นสิ่งขัดใจดับไปตามกฎไตรลักษณ์ แล้วอารมณ์โทสะจะไม่เกิดขึ้น วิธีนี้เป็นการป้องกันความโกรธมิให้เกิดขึ้นครับ

นิมนต์ครั้นพระคุณเจ้าที่ยกมือ เดี่ยวเจ้าหน้าที่กำลัง
นำไม้ค้ำลอยไปถวายครับ

พระคุณเจ้ารูปที่ ๒ : ขอโอกาสถามอาจารย์ว่า สภาวะธรรม
ในดวงจิตขณะเราปฏิบัติธรรม เราไม่สามารถรู้ได้ว่าสภาวะธรรม
ในดวงจิตของเราเข้าถึงระดับไหน อาตมาใช้พุทธานุสติกับอา
นาปานสติ ควบคู่กัน พอนั่งไปได้ประมาณ ๒๐ ถึง ๓๐ นาที
ร่างกายจะเกิดอาการกระตุก เหมือนกับจิตเราดิ่งลงแล้วเกิด
สภาวะที่ไม่รู้อะไรเลยคือเจียบ เหมือนดิ่งจมลงไปแต่พอจิตกลับ
เข้ามาสู่สภาวะปกติจึงรู้ตัว ถามว่าตอนที่จิตดิ่งจมลงไปนั้น
จิตเราอยู่ในสภาวะไหนครับ

ผู้บรรยาย : ผู้ใด เริ่ม ปฏิบัติ ธรรม และ เข้า ถึง สภาวะ
ธรรมเช่นนี้ ย่อมมองไม่ออกว่า จิตเริ่มเข้าสู่สมาธิระดับต้น
อาการกระตุกของร่างกายเหมือนจิตดิ่งจึงเกิดขึ้น ผู้ที่ผ่าน
ประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน เช่น ครูบาอาจารย์ที่เคยปฏิบัติ
กรรมฐานแล้วเข้าถึงธรรมได้แล้ว เขาจึงจะรู้สภาวะจิตของผู้
ปฏิบัติธรรมว่า เข้าถึงธรรมระดับไหน ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีการ
สอบอารมณ์ของผู้เข้าปฏิบัติธรรม

พระคุณเจ้าฯ : อาตมาไม่เคยสอบอารมณ์ครับ

ผู้บรรยาย : บุคคลผู้ไปเกิดอยู่ในครั้งพุทธกาล เป็นผู้ผ่านประสบการณ์มามาก จึงมีบุญบารมีสั่งสมอยู่ในดวงจิตมาก เขาเหล่านั้นเพียงแค่นี้ได้ฟังคำที่ผู้รู้มาบอกกล่าว แล้วโยนิโสมนสิการ ก็สามารถปริวรรตจิตให้เข้าถึงดวงตาเห็นธรรมได้ แต่คนที่มาเกิดอยู่ในครั้งปัจจุบัน เป็นผู้มีบุญบารมีสั่งสมมาน้อยกว่า จึงจำเป็นต้องมีการสอบอารมณ์จากครูผู้สอนกรรมฐาน ที่เป็นผู้รู้และมีประสบการณ์ในการพัฒนาจิตมาก่อน อารมณ์ใดเกิดขึ้นไม่ถูกต้องตามธรรมที่จะนำไปสู่ความพ้นทุกข์ ครูจะแก้ไขให้แล้วศิษย์ผู้ฝึกกรรมฐานต้องนำคำชี้แนะไปปรับแก้ไขให้ถูกต้อง ส่วนอารมณ์ใดเกิดขึ้นแล้วเป็นไปตามคลองธรรม ครูจะนำการปฏิบัติที่ก้าวหน้ายิ่งขึ้นมาบอกกล่าวให้ศิษย์นำไปประพฤติปฏิบัติ นี่คือจุดประสงค์ของการสอบอารมณ์

พระคุณเจ้าฯ : อาตมาเข้าใจแล้วและจะลงมือปฏิบัติตั้งแต่วันนี้ และจะพยายามหาครูบาอาจารย์ที่มีประสบการณ์ตรง มาชี้แนะสั่งสอนครับ

ผู้บรรยาย : ก่อนลงมือปฏิบัติธรรมพระคุณเจ้าต้องทำเหตุให้ตรงดังนี้ะครับ

๑. สร้างมหาทาน เช่นตั้งโรงงานแก่คนหมู่มาก หรือจัดอาหารเลี้ยงพระสงฆ์หมู่มาก หรือเลี้ยงพระสงฆ์ยาวนาน ๗ วัน

๒. อธิษฐานว่า ขอให้ได้พบครูบาอาจารย์ของตนเอง คือตั้งจิตปรารถนาให้ได้พบ และได้สั่งสอนการปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง

เรื่องในทำนองนี้เคยมีหมอคนหนึ่งได้ถามผู้บรรยายว่า แล้วผมจะพบครูบาอาจารย์ของผมได้ที่ไหน ผู้บรรยายได้ตอบเขาไปว่า **“หมอดูต้องสร้างมหาทานแล้วอธิษฐานขอพบครูบาอาจารย์ที่จะมาสั่งสอนธรรมให้กับตน”** เมื่อเหตุปัจจัยลงตัว ปรากฏว่า มีอยู่วันหนึ่งเขาได้ไปรักษาอาการอาหารให้กับพระนิยตโพธิสัตว์รูปหนึ่ง พระโพธิสัตว์รูปนั้นได้พูดขึ้นว่า **“เราพบกันแล้วใช่ไหม”**

พระคุณเจ้า : ต้องอธิษฐานก่อนใช่ไหม?

ผู้บรรยาย : ถูกแล้วครับพระคุณเจ้า การอธิษฐานคือการตั้งจิตปรารถนาให้บรรลุในสิ่งที่ตั้งงาม เมื่อใดที่เหตุปัจจัยถึงพร้อม การอธิษฐานนั้นจึงจะเป็นจริง

ดังตัวอย่าง เจ้าชายสุমনะ เคยอธิษฐานให้ได้เป็นพุทธอุปัฏฐากในพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง จึงได้มาเกิดเป็นพระอานนทที่อยู่ในครั้งพุทธกาล และได้รับแต่งตั้งให้เป็นพุทธอุปัฏฐากประจำพระพุทธเจ้าโคดม

ในครั้งที่พระทีปังกรได้มาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า สุมิตตาลูกสาวพราหมณ์ได้อธิษฐานขอเป็นบาทบริจาริกาของสุเมธฤาษีทุกชาติที่เป็นไปได้ และอธิษฐานให้บรรลุธรรมนั้นด้วย ต่อมาสุเมธฤาษีได้มาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ได้ปฏิบัติธรรมจนตรัสรู้เป็นพระพุทธโคดม ส่วนสุมิตตาลูกสาวพราหมณ์ได้มาเกิดเป็นเจ้าหญิงยโสธรา ได้อภิเษกสมรสเป็นมเหสีของเจ้าชายสิทธัตถะ (อดีตพระพุทธโคดม) ได้ฟังธรรมจากพระโอรสแล้วบรรลุโสดาปัตติผล ในขณะที่ยังเป็นฆราวาส ต่อมาได้บวชเป็นภิกษุณีปฏิบัติธรรมได้เพียง ๑๕ วัน ก็บรรลุอรหัตตผล สมดังคำอธิษฐานที่ได้กระทำไว้แต่ครั้งอดีต

พระคุณเจ้าฯ : อาตมาได้พบพระรูปหนึ่ง ท่านเป็นหลานของหลวงปู่ชา ท่านชื่อว่าพระอาจารย์กัณหา สุขกาโม โยมแม่ของอาตมาเล่าให้ฟังว่า ท่านได้บรรลุนิพพานแล้วจะไม่สอนใคร แต่เมื่ออาตมาไปกราบท่าน ท่านบอกว่าขอให้เสริ้ภารกิจการก่อนแล้วให้มาหา คือท่านรับปากว่าจะสอนแต่ท่านยังมีภาระอยู่

ผู้บรรยาย : ครั้นหลวงพ่อกัณหาท่านมีความรู้ถูกต้องตามธรรมวินัย เหตุที่ท่านไม่สอนเพราะงานท่านเยอะ ท่านให้พระรูปอื่นสอนแทน พระในวัดของท่านบางรูปสอนได้

พระคุณเจ้าฯ : แต่ท่านบอกว่าให้อาตมาไปหา

ผู้บรรยาย : ไปสิครับ เมื่อท่านมีเวลาว่างเมื่อไรท่านสามารถสอนได้ พระอรหันต์บุคคลที่บรรลุนิพพานแล้วท่านจะพูดสั้นๆ อย่างหลวงพ่ोजิตที่อยู่จังหวัดสงขลา ท่านพูดสั้นเพียงประโยคหรือสองประโยคก็จบ

พระคุณเจ้าฯ : คือท่านรู้ใจผู้ฟัง

ผู้บรรยาย : พระอภิญญาทุกรูปรู้ใจได้ด้วยเจโตปริยญาณเพียงแต่ว่าท่านจะพูดหรือไม่เท่านั้น

พระคุณเจ้าฯ : อาตมาถามว่าหลวงพ่อกันหาท่านทรง
อภิญญาใช้ไหม

ผู้บรรยาย : ใครจะมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นอย่างไรก็
เป็นเรื่องของเขา จิตของพระคุณเจ้าก็เหมือนกัน หากพัฒนา
จนเข้ามานได้แล้ว นำจิตออกความทรงมานเจโตปริยญาณ
ย่อมเกิดได้เป็นอัตโนมัติ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปรกติของผู้ที่พัฒนา
จิตจนเข้าถึงสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) ผมเคยหลงความรู้
สูงสุดที่เรียกว่า โลกียอภิญญา มายาวนานถึง ๗ ชาติ เพิ่งจะ
มาเปลี่ยนได้ชาตินี้ ด้วยการเจริญวิปัสสนาภาวนาจนเกิดปัญญา
เห็นแจ้งแล้ว จึงได้รู้ว่าโลกียอภิญญานั้นมิได้ทำให้พ้นทุกข์

พระคุณเจ้าฯ : อาตมามีโอกาสจะบรรลุธรรมไหม?

ผู้บรรยาย : ทุกคนที่มีศรัทธาในคุณธรรม ย่อมมีโอกาส
บรรลุธรรมได้ เมื่อตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม โดยมีศัล มีสัจจะ
มีความเพียรเป็นแรงสนับสนุน มีสติตั้งจิตให้เป็นบวกอยู่เสมอ
เหมือนดังที่พระโพธิสัตว์ได้อธิษฐานไว้ว่า “คำว่าไม่มี ไม้ดี
ไม้ดี ไม้สบาย จงอย่าได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า” เมื่อบำเพ็ญ
บารมีตัวใดก็ตามท่านก็รับผลสมคำอธิษฐาน ดังนั้นพระคุณเจ้า

ต้องตั้งโปรแกรมจิตให้เป็นบวก ว่าการปฏิบัติธรรมต้องได้ผล
แห่งธรรมนั้น คือปฏิบัติสมถภาวนาแล้วจิตต้องเข้าถึงความตั้ง
มั่นเป็นสมาธิ ปฏิบัติวิปัสสนาภาวนาแล้วจิตต้องเข้าถึงปัญญา
เห็นแจ้ง

พระคุณเจ้า : อาตมาเป็นคนขี้กลัว

ผู้บรรยาย : กลัวอะไรครับท่าน

พระคุณเจ้า : เมื่อไปนั่งปฏิบัติธรรมลำพังรูปเดียวแล้วมักจะ
กลัวผี

ผู้บรรยาย : หากพระคุณเจ้ากลัวผี โปรดหาเวลาไปอ่าน
หนังสือทางสายเอกของผม แล้วพระคุณเจ้าจะได้เข้าถึงความ
จริงของความกลัว เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ ผมไปบวชเป็น
ภิกษุปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์กรุงเทพฯ
เจอผีตัวจริงมาบีบคอ แล้วจึงเข้าถึงความจริงเรื่องผี จึงเลิก
กลัวผี นับแต่วันนั้นมาจนถึงบัดนี้ แม้ผีจะดูอย่างไรก็ไม่กลัว

พระคุณเจ้า : อาจารย์ครับ ตอนที่อาตมาไปนั่งอยู่ข้าง
นอกในห้องเวลา ๕ นาทีเกิดอาการกลัวผีอย่างมาก พอนั่งไป

ประมาณสัก ๑๐ นาที พอจิตเริ่มสงบเป็นสมาธิแล้วความกลัว
ผีจะหายไป

ผู้บรรยาย : ถูกแล้วครับ ขณะจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิจะไม่
กลัวผี แต่เมื่อใดที่จิตมีการปรุงแต่งอารมณ์เกิดจากสิ่งกระทบ
ภายนอก ความกลัวผีย่อมเกิดขึ้นได้อีก วิธีแก้ปัญหารื่อง
กลัวผีต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นถูกต้องตรงตามความเป็น
จริงแท้ได้แล้ว อารมณ์กลัวผีก็จะหมดไปสิ้นเชิง มีอยู่ครั้งหนึ่ง
ผมได้มีโอกาสไปทอดกฐินทางภาคอีสาน ได้ไปพบกับพระ
ปานั่งอยู่หน้ากุฏิ ซึ่งมีเพียงหลังเดียวอยู่กลางป่า ผมได้ขอ
อนุญาตท่านเพื่ออาศัยนอนอยู่นอกกุฏิบนพื้นดินที่อยู่ติดกับกุฏิ
นั้น พระป้าอนุญาตให้ผมนอนได้ พร้อมกับบอกว่า **“โยมระวัง
นะใต้ถุนกุฏินี้มีงูพิษอาศัยอยู่ เป็นงูเห่าตัวใหญ่”** ผมได้ตอบ
ท่านไปว่า **“ไม่เป็นไรครับ”**

ก่อนนอนผมได้สวดมนต์บทสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย
แล้วตามด้วย สวดมนต์บทชั้นธปริตร เพื่อแผ่เมตตาให้กับ
พญางูทั้งหลาย

ผมขออนุญาตเรียนพระคุณเจ้าให้ทราบว่า หากไปเจอสัตว์ร้ายเช่นงูพิษ จงอย่าได้ทำร้ายเขาหรือเบียดเบียนเขา นะครับ เขาเป็นสัตว์ที่มาอาศัยเกิดอยู่บนผิวโลกใบนี้เหมือนกับเรา มีความกลัวตายเหมือนกับเรา ผู้รู้จริงไม่คิดทำร้ายสรรพชีวิตที่ตนพบเห็น ก่อนนอนต้องแผ่เมตตาให้เขาโดยเฉพาะงูที่มีพิษร้ายกัดแล้วถึงตายได้ ด้วยการสวดมนต์บทชั้นปริตรที่ขึ้นต้นด้วย “วิรุฬหกเขทิเมเมตตัง เมตตัง เอราปะเถทิเม ฉัพยาปุตเตทิเมเมตตัง เมตตัง กัณหาโคตะมะเกทิจะ...ฯ” สวดไปจนจบบทมนต์แล้วจึงล้มตัวลงนอนอย่างหลับสบาย ผู้ใดมีเมตตาสถิตอยู่กับใจ ผู้นั้นย่อมหลับเป็นสุขตื่นเป็นสุข เป็นที่รักของมนุษย์และอมมนุษย์ ไฟ ยาพิษ อาวุธ ไม่แผ้วพาน ฯลฯ พระคุณเจ้าพิสูจน์ดูด้วยตนเองสิครับ แล้วจะรู้ว่าบทมนต์นั้นมีความศักดิ์สิทธิ์

พระคุณเจ้า : อาตมาเจอเป็นวังหนิแน่นอน

ผู้บรรยาย : จะหนิไปไหนก็หนิใจตัวเองไม่พ้น ฉะนั้นจงอย่าวังหนิ หากมีเมตตาสถิตอยู่กับใจแล้ว ย่อมไม่มีเวรภัยทำอันตรายได้ แม้เสือโคร่งยังไม่กลัวได้แผ่เมตตาให้เขา “จงเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรต่อกันเลย”

พระคุณเจ้าฯ : อาตมาเจองูพิษก็วิ่งหนี งูก็หนีต่างคนต่างหนี
เอาชีวิตรอด

ผู้บรรยาย : นั่น แสดงว่าพระคุณเจ้าไม่รู้จักจริงเรื่องงู
ฉะนั้นต้องเปลี่ยนความเห็นให้ถูก เชื่อครูบาอาจารย์ เชื่อผู้มี
ประสบการณ์ เอาชีวิตเข้าแลกกรรมแล้วดูสิว่า เป็นความจริง
ไหม ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดจะศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าความศักดิ์สิทธิ์ใน
ธรรมวินัยที่กล่าวไว้ในพระพุทธานุญาตว่า **“ธรรมย่อมคุ้มครองรักษา
ผู้ประพฤติธรรม”** ผู้ใดมีธรรมะคุ้มครองใจอยู่ทุกขณะตื่นได้แล้ว
ชีวิตนี้และชีวิตหน้าย่อมพบแต่ความสวัสดิ์ เท่านั้น

ผมขอเรียนกับพระคุณเจ้าว่า ในครั้งที่ผู้บรรยายไม่เชื่อ
คำสอนในพุทธศาสนาจึงได้ไปพิสูจน์ลัทธิธรรม ด้วยการปฏิบัติ
ธรรมจนเข้าถึงธรรม และปัจจุบันนี้มีธรรมวินัยคุ้มครองใจอยู่ทุกขณะ
ตื่นทำให้มีพฤติกรรม(คิด พูด ธรรม) เปลี่ยนไปในทางที่ดีงาม
ซึ่งตรงกันข้าม ก่อนไปปฏิบัติธรรมผู้บรรยายมีพฤติกรรมทั้งดี
และไม่ดี ธรรมวินัยเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มองดูด้วยตาเนื้อตาหนังไม่
เห็น ล้มผัสด้วยระบบประสาทไม่ได้ แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของธรรม
วินัยสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของคนได้จากหน้ามือเป็นหลังมือ
ดังที่ผู้บรรยายได้กระทำให้มวลชนได้สัมผัสอยู่ในทุกวันนี้

พระคุณเจ้า : ธรรมวินัยในพุทธศาสนาแก้ไขความซึ่เกียจของคนที่ได้ไหม?

ผู้บรรยาย : แก้ไขความซึ่เกียจได้ครับ ดังตัวอย่างจริงที่จะบอกเล่าให้พระคุณเจ้าฟังว่า มีนักศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์ได้โทรศัพท์ทางไกลมาหาผู้บรรยายเมื่อเช้านี้ ตอนหกโมงเช้า ปรกตินักศึกษาผู้นี้มักจะตื่นนอนตอนสิบโมงเช้า ผู้บรรยายได้พูดกับแม่ของนักศึกษาว่า หากลูกชายมีนิสัยเป็นคนนอนตื่นสาย ก็ไม่ต้องไปปลุกให้ตื่นมาพูดกับอาจารย์ ผลปรากฏว่าเขาอยากจะทำคุยกับผู้บรรยาย จึงต้องตื่นเช้าและโทรศัพท์มาหาได้พูดคุยกันหลายเรื่องจึงได้รู้ว่าตอนนี้เขาเรียนวิศวะฯ จนถึงปีที่สามแล้ว คิดจะลาออกเพราะเรียนแล้วได้เกรดต่ำกว่ากำหนดในหลายวิชา ผู้บรรยายได้ใช้ธรรมะ เสนอแนะวิธีการเรียนที่ประสบความสำเร็จ ให้เขานำไปประพฤติปฏิบัติ ผลปรากฏว่าเขาเปลี่ยนใจจะเรียนไปจนจบ เพราะผลการเรียนดีขึ้นสามารถผ่านเกณฑ์มาตรฐานได้ และมักจะโทรศัพท์มาหาตอนหกโมงเช้าเป็นประจำ นี่เป็นสิ่งบ่งชี้ว่าธรรมสามารถเข้าถึงความสำเร็จในการเรียนได้ และธรรมะยังทำให้เปลี่ยนพฤติกรรมตื่นสายมาเป็นตื่นเช้าได้

พระคุณเจ้า : อาตมาขอสมัครเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ และ
ในอีกประมาณสองเดือนข้างหน้า อาตมาก็จะต้องเข้าสอบนัก
ธรรม อยากประสบความสำเร็จเหมือนกับนักศึกษาผู้นั้นบ้าง

ผู้บรรยาย : ขออภัยนะพระคุณเจ้า นักศึกษาผู้นั้นเขาขอ
สมัครเป็นศิษย์ของผม ผู้บรรยายได้บอกเขาไปว่า จะยังเป็น
ศิษย์เป็นครูกันไม่ได้ トラบไตที่เธอทำใจให้มีศีลมีธรรมมีวินัย
เหมือนในพุทธศาสนาได้แล้ว ความเป็นศิษย์เป็นครูย่อมเกิดขึ้น
โดยปริยาย ผู้บรรยายได้บอกเขาอย่างนั้น แต่ถ้ากิเลสยังเด่น
แรงเด่นกายอยู่ในใจ ยังคิดถึงอนาคตยังคิดถึงเรื่องเก่าๆในอดีต
ยังเอาโลกภายนอก (โลกธรรม) ยังเอาเดรัจฉานวิชาเข้ามามี
อำนาจเหนือใจ อย่างนี้ไปไม่รอด ถ้าจะเป็นศิษย์เป็นครูกันต้อง
ทำให้ถูกต้องเหมือนกัน ถูกต้องตามธรรมเหมือนกันดังตัวอย่าง
ที่ผู้บรรยายพูดอยู่เสมอว่า **“ผมเป็นศิษย์ของท่านเจ้าคุณ
โชดก”** เป็นการพูดที่เต็มปากเต็มคำ ทั้งนี้เพราะผู้บรรยายได้
ปฏิบัติถูกต้องตามธรรมเหมือนท่าน ทำได้อย่างที่ครูบาอาจารย์
ได้สั่งสอน ในครั้งที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรมอยู่กับท่าน มีเรื่อง
ที่แปลกคือมีภิกษุมาปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านเป็นจำนวนมาก
ท่านสอนเหมือนครูกับศิษย์ทั่วไป แต่มีผู้บรรยายเพียงผู้เดียว

ที่ท่านเจ้าคุณโชดกสอนแบบจำจี้จำไซ ยิงครูบาอาจารย์เป็นผู้
รู้ใจคน (เจโตปริยญาณ) ผู้บรรยายยังมีความอึดอัดมาก ต้อง
มีสติกำกับใจตัวเองมิให้ออกนอกกลุ่มนอกระบบ เพราะคิดพูดทำ
สิ่งใดที่ลับหูลับตา ครูบาอาจารย์ท่านหยั่งรู้ไปทุกเรื่อง ลูกศิษย์
คนนี้จะมีความอึดอัดอย่างมาก แต่มีผลดีเกิดขึ้นเพราะท่านเป็น
ครูที่เฮี้ยบ คือมีระเบียบจัด จึงทำให้ผู้บรรยายพัฒนาจิตเข้าถึง
ธรรมได้ในระยะเวลาที่ไม่ยาวนานนัก

พระคุณเจ้าฯ : อาตมาต้องหาโอกาสปฏิบัติธรรมอยู่เรื่อยๆ

ผู้บรรยาย : ครับ ขออนุโมทนาด้วยที่พระคุณเจ้าศรัทธาที่
จะพัฒนาจิตให้มีคุณธรรมเกิดขึ้น

พระคุณเจ้ารูปใดมีปัญหาอะไรจะปรึกษาอีกไหมครับ
อ้อ ยกมืออยู่ทางนั้น สู้ที่คนช่วยนำเอาไม้ค้ำลอยไปถวายท่าน
ด้วยครับ ขอพระคุณเจ้าได้เมตตาพูดเสียงดังๆ ให้พระภิกษุ
รูปอื่นได้ยินด้วยครับ แล้วบุญก็จะเกิดขึ้น นิมนต์บูชาได้
เลยครับ

พระคุณเจ้ารูปที่ ๓ : อาตมาขออภัยอาจารย์ก่อน เหตุที่
ต้องขออภัยเพราะอาจารย์ได้อธิบายคำว่า เทพ ซึ่งคำนี้

อาตมาได้เคยเห็นจากการอ่านจากตำรา ที่อาจารย์ท่านหนึ่ง
ที่อดีตเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยและได้เสียชีวิตไปแล้ว คือ
ศาสตราจารย์มณี พยอมยงค์ ท่านบอกว่าเทพในจักรวาลนี้
มีอยู่สามหมู่ได้แก่

๑. วิสุทธิเทพ ได้แก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจก
พุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย

๒. เทพได้แก่ พระพรหม พระยมอะไรต่างๆ

๓. สมมุติเทพ คือพระเจ้าแผ่นดินทุกประเทศที่มีอยู่ใน
โลก

อาจารย์บอกว่า โยมแม่ของพระสารีบุตร (นางสารี)
ไปมัวหลงบูชาเทพ อาตมาจึงไม่เข้าใจคำว่าเทพ ที่ท่าน
ศาสตราจารย์ มณี พยอมยงค์ เขียนไว้ขอท่านอาจารย์ช่วย
อธิบายให้เข้าใจด้วยครับ

ผู้บรรยาย : ขอขอบคุณครับพระคุณเจ้า ท่านศาสตราจารย์มณี
พยอมยงค์ เป็นผู้รู้จักมักคุ้นครับ แต่ท่านเสียชีวิตไปแล้ว ที่
ท่านอธิบายเรื่องเทพทั้งสามประเภทนั้น เป็นสมมุติบัญญัติที่ผู้รู้

ได้บัญญัติขึ้นไว้เพื่อจะได้สื่อให้ตรงกัน เช่นสมมุติว่า วิสุทธิตะพ หมายถึง ผู้ที่มีจิตหลุดพ้นไปจากอัสวกิเลส ได้แก่พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ เหล่านี้ถูกสมมุติว่าเป็นวิสุทธิตะพ

ส่วนเทพอื่นที่อุบัติขึ้นด้วยการโอปปาติกะซึ่งได้แก่ เทวดาและพรหม นั้นมีอยู่จริงที่ระบบประสาทไม่สามารถสัมผัสเห็นได้ เว้นแต่จิตที่พัฒนาดีแล้ว (ทิพพจักขุ) จึงจะสามารถสัมผัสกับเทพประเภทนี้ได้

สุดท้ายคือ สมมุติเทพ ได้แก่เทพที่ถูกสมมุติขึ้น ด้วยความรู้เห็นเข้าใจของคนที่เห็นความแตกต่างในการ เสวยวิบากกรรมของมนุษย์ ที่มีความวิเศษเหนือวิบากกรรมของมนุษย์โดยทั่วไปจึงสมมุติกันว่าเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งถือว่าเป็นมนุสสเทโวประเภทหนึ่ง

การจะจำแนกสัตว์โลกที่เสวยกุศลวิบาก ไปเกิดเป็นรูปนามอยู่ในสุคติภพ อันได้แก่ สัตว์ในภพมนุษย์ สัตว์ในภพสวรรค์ และสัตว์ในพรหมโลก และถูกสมมุติเรียกชื่อเป็นอย่างไรก็ตาม จงอย่าพึงปลงใจเชื่อ (กาลามสูตร) ตาม

ที่ตำราคัมภีร์เขียนบอกไว้ หากพระองค์เจ้าเป็นหนึ่งในพุทธบริษัทของพระพุทธเจ้าโคตม จงอย่าปลงใจเชื่อตามที่มีผู้เขียนบอกไว้ในตำราคัมภีร์ หากประสงค์จะพิสูจน์ว่าสิ่งใดเป็นความจริง สิ่งใดเป็นความไม่จริง บุคคลต้องพัฒนาความรู้หรือปัญญาให้เข้าถึงและสัมผัสได้กับสิ่งที่มีผู้เขียนบอกไว้ ผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ว่าเทวดาหรือพรหมมีจริงหรือไม่ ต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือสมาธิระดับฌานได้แล้ว เมื่อจิตถอนออกจากความทรงฌานโลกียญาณซึ่งเป็นปัญญาสูงสุดที่ยังข้องเกี่ยวกับโลกที่เรียกว่าทิพจักขุย่อมเกิดขึ้น แล้วตาทิพย์ที่เกิดขึ้นกับจิตที่พัฒนาดีแล้ว ย่อมไปสัมผัสกับรูปรูปนามที่เป็นเทวดาและพรหมได้ เช่นเดียวกัน การสมมุติเรียกเทพเป็นประเภทต่างๆ นั้นมีคุณสมบัติที่แตกต่างกันอย่างไรต้องพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนเกิดปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว จึงจะรู้เห็นเข้าใจคุณสมบัติที่ยังข้องอยู่กับโลก และคุณสมบัติที่ทำให้พ้นไปจากโลกได้อย่างถูกต้อง ผู้บรรยายไม่เชื่อคำสอนในพุทธศาสนาจึงได้ไปพิสูจน์ด้วยการนำตัวเองเข้าประพฤติปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงความรู้สูงสุดที่เป็นโลกียญาณและเข้าถึงความรู้สูงสุดที่เป็นโลกุตตรญาณ จึงได้เชื่อว่าข้อเขียนและคำอธิบายเรื่องเทพของศาสตราจารย์

มณี พยอมยงค์ เป็นเรื่องจริงสมมุติ ที่ยังข้องอยู่กับโลก และเป็นเรื่องจริงปรมาตม์ที่พ้นไปจากโลก ดังนั้นการเห็นว่าเทวดามีจริงพระพรหมมีจริง บุคคลต้องพัฒนาจิตให้เข้าถึงทิพพจักขุญาณ และปรารถนาจะรู้เห็นเข้าใจวิสุทธิเทพมีจริง บุคคลต้องพัฒนาจิตให้เข้าถึงโลกุตตรญาณแล้วจะรู้ได้ด้วยครรลองแห่งธรรมเป็นเช่นนั้นว่าวิสุทธิเทพมีอยู่จริง

พระคุณเจ้าฯ : วิสุทธิเทพมีลักษณะเป็นอย่างไร?

ผู้บรรยาย : ผู้บรรยายไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้า ไม่เคยเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า และไม่เคยเห็นพระอรหันต์ที่ทั้งชั้นรัลาโลกไปแล้ว แต่รู้ด้วยครรลองแห่งธรรมว่า วิสุทธิเทพดังกล่าวมีอยู่จริง แต่มีพระปาผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบรูปหนึ่งมาเล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า วันหนึ่งท่านนั่งเข้าฌานอยู่ในโบสถ์ ได้เห็นพระอรหันต์ผู้ดีรูปนามไปแล้วมารายล้อมอยู่รอบโบสถ์หนึ่งในนั้นเป็นพระพุทธเจ้าที่มีอัครสาวกอยู่เคียงข้าง ทั้งสามมีรูปร่างกายที่สูงมาก พระพุทธเจ้าได้ยกพระหัตถ์ขึ้นแล้วใช้พระดัชนีชี้ไปที่จีวรของพระปา แล้วตรัสว่า “**ทำสีจิวรให้เหมือนกับสององคนี่**” พร้อมกับชี้ไปที่จีวรของพระอัครสาวกทั้งสองผู้บรรยายถามพระปาว่า

ผู้บรรยาย : ลีจิวรของพระอัครสาวกเป็นลีเหลืองขมั้นหรือ
เป็นลีแบบจิวรที่ย้อมด้วยแก่นขนุน

พระป่า : ไม่เป็นลีแบบจิวรที่พระสงฆ์ในปัจจุบันใช้กันแต่
เป็นลีทอง

หลังจากที่พระป่าออกจากกรรมฐานในคืนวันนั้น
ภาชนะทองเหลืองที่มีฝาปิด (ผอบ) ที่วางเปล่าและเก็บไว้ที่
กุฏิของท่าน เมื่อเปิดฝาขึ้นมาปรากฏว่ามีพระธาตุอยู่ถึง ๖๔
องค์ หนึ่งในนั้นเป็นของพระองค์สิมมาล ผู้บรรยายจึงไปขอดู
ให้เห็นเป็นบุญตา เมื่อได้ดูแล้วเห็นเป็นกระดูกขี้วัว(พระธาตุ)
หนึ่งชิ้น ที่ยังคงมีสีบเนื่องมาจากครึ่งพุทธกาล ผู้บรรยายมิได้
เห็นพระองค์สิมมาล เห็นเพียงกระดูกขี้วัวเท่านั้น ซึ่งต่างจาก
พระป่าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ที่มีโอกาสได้เห็นพระพุทธรเจ้า
พระอัครสาวกทั้งสอง และพระอรหันตสาวก มาปรากฏในข่าย
ญาณของพระป่ารูปนั้น

นมัสการพระภิกษุรูปอื่นมีปัญหาใดจะปจฉาอีกไหม
ครับ ผมรักษาศีลเพียงห้าข้อ จึงวิไลชานาได้สะดวกกว่า
พระคุณเจ้า ถ้าไม่มีผมขออนุญาตเรียนพระคุณเจ้าว่า สิ่งผู้

บรรยายศึกษาเล่าเรียนมาทางโลก เป็นความรู้หรือปัญญาที่เรียกว่า สุตมยปัญญาและจินตามยปัญญา พัฒนาจนสูงสุดจนสำเร็จปริญญาเอกทางด้านวิทยาศาสตร์ แล้วมีผลทำให้ไม่เชื่อในคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงได้นำตัวเองเข้าพิสูจน์ด้วยการบวชเป็นภิกษุ แล้วจึงไปปฏิบัติสมถภาวนาและวิปัสณาภาวนาอยู่ที่คณะห้าวัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ เพียง ๓๐ วัน ก็สามารถพัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) ทั้งที่เป็นโลกียญาณ (อภิปัญญา ๕) และโลกุตตรญาณ (ญาณ ๑๖) จึงทำให้ศิโรราบ ต่อคำสอนของพระพุทธโคตม มานานนับจากวันนั้นมาจนถึงวันนี้เป็นเวลายาวนานถึง ๓๕ ปีเศษแล้ว ผู้บรรยายยังคงเก็บรักษาความรู้สูงสุดที่ได้มาจากวัดมหาธาตุฯและบัดนี้ยังคงมีอยู่และมีมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย ต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องจริง พระคุณเจ้ารูปใดประสงค์จะพิสูจน์สังฆธรรมที่บรรยายมา นิมนต์พิสูจน์ได้ตามสะดวกครับ เมื่อใดเข้าถึงธรรมของพระพุทธระได้แล้ว ผู้บรรยายอนุโมทนาด้วยครับ

หากพระคุณเจ้าไม่มีสิ่งใดจะปลงฉานอีก กระผมขอยุติการบรรยายธรรมเพียงเท่านี้ และกระผมขอขมาพระคุณเจ้าทั้งหมดหาร้อยกว่ารูปโดยผ่านทางท่านเจ้าอาวาส

ผู้บรรยาย : นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา
สัมพุทฺธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัส
สะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัส
สะ

สังฆะ ปะมาเทนะ ทะวารัตตะเยนะ กะตัง

สัพพัง อะปะราธัง ขะมะตุโน ภันเต

เจ้าอาวาส : อะหัง ขะมามิ ตุมเหหิปี เม ขะมิตัพพัง

ผู้บรรยาย : ขะมามะ ภันเต

เจ้าอาวาส : พวกเราทั้งหลายจงให้พรอนุโมทนาบุญให้กับท่าน
อาจารย์

หมู่สงฆ์ : สัพพัตติโย วิวัชชันตุ สัพพะ โรโค วินัสสะตุ

มาเต ภะวัตวันตะราโย สุขี ทีฆายุกะ ภะวะ

ลัทธิ ดิโย วิวัชชันตุ ลัทธิโรวีโค วินัสสะตุ

มาเต ภาวัตวันตะราโย สุขี ทีฆายุกโก ภาวะ

ลัทธิ ดิโย วิวัชชันตุ ลัทธิโรวีโค วินัสสะตุ

มาเต ภาวัตวันตะราโย สุขี ทีฆายุกโก ภาวะ

อะภาวาทะนะสีลิสสะ นิจัจัง วุฑฒาปะจาโยโน

จัตตาโร รัมมา วัฑฒันติ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง

สาธุ.....สาธุ.....สาธุ

เจ้าอาวาส : ขอเชิญอาจารย์ไปที่ศาลาโน้น หลวง
ที่รูปไหนต้องการสนทนาธรรมเป็นการส่วนตัวนิมนต์ที่ศาลาครับ
คุยกับท่านอาจารย์แล้วสนุกโยมอาจารย์บอกว่า ท่านมีศีล ๕ ข้อ
จึงพูดได้มากกว่าภิกษุ นิมนต์ภิกษุทุกรูปฉลองครัทธา มีน้ำปานะ
ถวาย วันนี้ท่านอาจารย์เป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระทั้งวัน ครับ

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์
หนังสือ เตรียมตัวก่อนตาย

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณสมชัย วงษ์สวัสดิ์	๕๕,๐๐๐
๒	คุณสุกัญญา โรจนวิรุทธิ์	๓๕,๒๐๐
๓	คุณสุทิน ศรีถาวรสุข	๑๓,๖๐๐
๔	คุณสุนทรี ธรรมมงคล	๑๓,๐๐๐
๕	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๐,๙๑๐
๖	คุณธีรชัย	๑๐,๐๐๐
๗	คุณอวิรุทธิ์ - คุณสุกศิริ อริยวฒนยากรณ์ และครอบครัว	๑๐,๐๐๐
๘	ปัญญาเพอร์นี่เจอร์	๙,๕๐๐
๙	คุณเทียนชัย มุนีนมิมิตร	๗,๔๒๐
๑๐	บ.ซันพรีน (ประเทศไทย) จก.	๖,๖๐๐
๑๑	คุณฉวีสิณี ศรีธัญรัตน์	๕,๙๑๐
๑๒	คุณยุทธนา คุณโสภาคพรณ ด.ช.ศักดิ์ ด.ช.พูนสวัสดิ์ ถิระปรารมณ	๕,๐๐๐
๑๓	เจ้าอาวาส วัดท่าสูง	๔,๔๐๐
๑๔	ร้านไตรปิฎก	๔,๐๐๐
๑๕	คุณป้าสุรภี เวียงพิภตร์	๔,๐๐๐
๑๖	คุณนรินทร์ เศรษฐประวิษฐกุล	๔,๐๐๐
๑๗	คุณนันทชัย ต้นตึงค์	๔,๐๐๐
๑๘	บจก.มาราธอน (ประเทศไทย)	๓,๕๘๐
๑๙	คุณรัศมีทิรา พงษ์ติยานน และครอบครัว คุณธีรธาดา เทียนเวช คุณจันทิมา สุทธิกุลเวช	๓,๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๐	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓,๔๘๐
๒๑	คุณชัชวาล สีใสวพร	๓,๒๐๐
๒๒	พระณรงค์ วรรณโม	๓,๑๐๐
๒๓	ชมรมพุทธ โรงเรียนนันทน์เอลโซ่	๓,๐๑๐
๒๔	ลัดดาแพทย์ สว่าง จิตต์มัน	๓,๐๐๐
๒๕	คุณเสียมฮั่ว แซ่ลี	๓,๐๐๐
๒๖	คุณกัญจศักดิ์ แสงวัฒนะ	๒,๕๐๐
๒๗	คุณนงนภัล อัครพงศ์พันธ์	๒,๔๒๐
๒๘	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒,๓๑๐
๒๙	คุณวิมล ตันตยานนท์กุล	๒,๐๖๐
๓๐	คุณจิตติมา - คุณสมใจ ภัทลลิตพร และครอบครัว	๒,๐๐๐
๓๑	คุณสมมงคล ศรีอรุณลักษณ์	๒,๐๐๐
๓๒	คุณพบธรรม พิษณุวนิชย์	๒,๐๐๐
๓๓	คุณพบธรรม พิษณุวนิชย์	๒,๐๐๐
๓๔	คุณธนาวัฒน์ แสงนิกรเกียรติ	๒,๐๐๐
๓๕	คุณธัญญลักษณ์ - คุณวิษณุ - คุณศุภลักษณ์ - ด.ช.เศรษฐกิจ วงศ์โรจน์	๒,๐๐๐
๓๖	คุณพบธรรม พิษณุวนิชย์	๒,๐๐๐
๓๗	คุณธัญญพัทธ์ คุณนิตพงศ์ คุณรัลรินทร์ คุณฉวี คุณฐานพงศ์ พิระธำรงค์สิทธิ์ และคุณปราษฎ์ ศรีบุศกรณ์	๒,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๓๘	ครอบครัว วชิรลาภไพฑูรย์ และ โมรินทร์	๒,๐๐๐
๓๙	คุณเรณู อนุเดช และครอบครัว	๒,๐๐๐
๔๐	คุณปรียานุช เล้าวิวัฒนา	๑,๙๐๐
๔๑	คุณธัญพร เขียดตน	๑,๘๗๐
๔๒	พลตรี อูทัย ทันทสุวรรณ	๑,๘๔๐
๔๓	คุณพูนินท์ ธนทภูมิพัทธ์	๑,๖๓๐
๔๔	คุณพงษ์พันธ์ กฤตอพิสิฐ	๑,๖๐๐
๔๕	คุณประยูรศรี วิบูลย์อรจัน	๑,๖๐๐
๔๖	คุณกมลชนก บุญทอง	๑,๕๗๐
๔๗	ทีใหม่	๑,๕๐๐
๔๘	คุณวราภรณ์ วัชรภักสิทธิ์	๑,๔๗๐
๔๙	คุณกนกพิชญ์ โปบูลย์อุดมการณ์	๑,๔๐๐
๕๐	คุณกนกพร ไชยสมบูรณ์	๑,๓๗๐
๕๑	คุณนงลักษณ์อินธุระ	๑,๓๗๐
๕๒	คุณเทียนทอง คำอ้อ	๑,๒๒๐
๕๓	คุณสมศรี พฤษ์โพบูลย์	๑,๒๐๐
๕๔	คุณวิภาพร ศรีไพจิตร	๑,๒๐๐
๕๕	คุณปราโมทย์ จงสถิตย์ถาวร	๑,๑๖๐
๕๖	คุณวรรณิดา ศรีสาตราภักษ์	๑,๑๒๐
๕๗	คุณทีสุณี คุณสุนทร เต็มวิสุทธิกุล	๑,๑๐๐
๕๘	คุณฉวีรัฐพัทธ์ คุณพัชรศิศ ศรีประบูรณะกุล คุณชลิดา นวลละออง	๑,๑๐๐
๕๙	คุณวิรัช - คุณบุญยานุช ภูมิอมร, คุณนรวัฒน์ - ด.ช.วรพิมล ถนอมพินธุ์สกุล	๑,๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๖๐	คุณแหวตา แจ้งคำ	๑,๐๓๐
๖๑	ด.ญ.ธีรนุช พิพัฒพันธ์	๑,๐๒๐
๖๒	คุณนฤมล หล่อวิวัฒนพงศ์	๑,๐๑๐
๖๓	คุณสุพจน์ ประธรรมสรวร	๑,๐๐๐
๖๔	คุณเอื้องขวัญ ไชยนิลวัฒน์	๑,๐๐๐
๖๕	คุณธีระทัศน์ อาริยะไกรศรี	๑,๐๐๐
๖๖	คุณอนันต์ ชัยสวัสดิ์ดี	๑,๐๐๐
๖๗	คุณนฤมล ทิพย์สงเคราะห์	๑,๐๐๐
๖๘	คุณศิริวรรณ ชินโอสระยศ	๑,๐๐๐
๖๙	คุณชัชชฎา ปรีชญนิรันดร์	๑,๐๐๐
๗๐	คุณवलันต์ เขมาชีวะ	๑,๐๐๐
๗๑	ครอบครัว เนติมงคลวิทย์	๑,๐๐๐
๗๒	คุณกุล คุณจุฑิรา คุณธวัลพร ปรีชา	๑,๐๐๐
๗๓	คุณปานิสรา จัยแดง	๑,๐๐๐
๗๔	คุณทองเปี่ยม หมายสุข และครอบครัว	๑,๐๐๐
๗๕	คุณกาญจดา	๙๐๐
๗๖	คุณสมล บุษยถาวรชัย	๘๕๐
๗๗	คุณพิรญา มาทวิเชตนิญ	๘๒๐
๗๘	คุณศศิกาญจน์ โชคเขนิธรรม	๘๐๐
๗๙	คุณสุเทพ มั่นธจักร	๗๕๐
๘๐	คุณนฤมล บุชา	๗๕๐
๘๑	คุณอภินันท์พร อติพรพิเชษฐภูมิ	๗๕๐
๘๒	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๗๓๐
๘๓	พ.ต.อ.บุญเสริม ศรีชมภู	๗๐๐
๘๔	คุณชลัฐพร เจริญนิลกุลชัย	๗๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๘๕	คุณมัจจาวรี ตรีพิช คุณบัณรดี รักจันทิก	๗๐๐
๘๖	คุณศรีพร ศรีธัญญา	๖๙๐
๘๗	คุณทองคำ ทะเรรัมย์	๖๔๐
๘๘	คุณปรีชา นิลกำแหง	๖๐๐
๘๙	คุณมยุดี นาคศิริ	๖๐๐
๙๐	คุณอดิษฐ์ เวชรักษ์	๕๙๐
๙๑	พ.ต.ธวัชชัย ปิ่นแก้ว	๕๖๐
๙๒	คุณเทียนชัย ชัยวาณิชยา	๕๕๐
๙๓	คุณกฤษ ทรงธนศักดิ์	๕๔๐
๙๔	คุณสุเทพ มานะสุนทร	๕๑๐
๙๕	คุณจำลองลักษณะ ประเสริฐคำพร	๕๑๐
๙๖	คุณพิชิต เลิศศักดิ์วรกุล	๕๐๐
๙๗	คุณธรรมศักดิ์-คุณผาณิต สุขจิตต์ และครอบครัว	๕๐๐
๙๘	คุณกมลพร อังฤทธานนท์	๕๐๐
๙๙	คุณอภิรมย์ ชร	๕๐๐
๑๐๐	คุณธรรมศักดิ์ คุณผาณิต สุขจิตต์ และครอบครัว	๕๐๐
๑๐๑	คุณทวีสุข อวยสุย	๕๐๐
๑๐๒	คุณสุกิจ วัจจินดา	๕๐๐
๑๐๓	คุณสมใจ สิงห์สา	๕๐๐
๑๐๔	คุณสุภัทธรันน อินทรพิทักษ์ และครอบครัว	๕๐๐
๑๐๕	คุณสิริกัทร ยามะนาว	๕๐๐
๑๐๖	คุณพะเยาว์ รัตนพล	๕๐๐
๑๐๗	คุณธรรมศักดิ์ คุณผาณิต สุขจิตต์ และครอบครัว	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๐๘	คุณศิริกาญจน์ แสงอรุณ	๔๔๐
๑๐๙	คุณอำภา บัวขาว	๔๔๐
๑๑๐	คุณศิวาพร ทองตัน	๔๓๐
๑๑๑	คุณอัยยงสา นนทสิน	๔๓๐
๑๑๒	ร.ต.ท.หญิง วิรัชพร กลิ่งวิจิตร	๔๐๐
๑๑๓	คุณศนิชา ดุษฎีโรจน์	๔๐๐
๑๑๔	คุณชาตรี สำราญ	๔๐๐
๑๑๕	คุณสุชา ยะเกล้ากลิง	๔๐๐
๑๑๖	คุณญาณินท์ เลิศประสิทธิ์วงศ์	๔๐๐
๑๑๗	คุณกนกนันท์ ชวบรมิท	๔๐๐
๑๑๘	คุณเทียนทอง คำอ้อ	๓๙๐
๑๑๙	คุณปรานี สิทธิพาหุ	๓๘๐
๑๒๐	คุณอดิคม กุลจรัสสุขุม	๓๔๐
๑๒๑	คุณเพ็ญพร วุฒิจานงค์	๓๐๐
๑๒๒	คุณอำนาจ สมบูรณ์ทรัพย์	๓๐๐
๑๒๓	คุณวิชัย ตันตินิกุลชัย	๓๐๐
๑๒๔	พ.ต.ท.ศักดิ์ดา ทองพิทักษ์	๓๐๐
๑๒๕	พ.ต.ท.หญิง ประณีต เพ็ญระนัย	๓๐๐
๑๒๖	คุณออกฤษฎ์ คุณชมรมศักดิ์ อายุดวงษ์ และครอบครัว	๓๐๐
๑๒๗	คุณโสเมศิร ศิลปานนท์	๓๐๐
๑๒๘	คุณวิภา สันติเจริญกุล	๒๖๐
๑๒๙	คุณประภาพร ทะแพงพันธ์	๒๔๐
๑๓๐	คุณนันทยา ลักษณะนา	๒๓๐
๑๓๑	คุณเปรมฤดี ประนามะแล คุณนัยนา บุญประสพ คุณมยุรี กาญจนาคม คุณสรวงนก มีปัด คุณเพ็ญพนา เทียนสุวรรณ	๒๒๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๓๒	คุณวีรชัย โกมลจินดากุล	๒๒๐
๑๓๓	คุณศุทธิณี ลิขนะไพบูลย์	๒๒๐
๑๓๔	คุณเดชสิทธิ์ บุญภาค และคุณหยวกรุ่งเรือง	๒๐๐
๑๓๕	ด.ญ.ศุภิสรา-ด.ญ.ชนิตาภา- ด.ญ.ชนิธินาถ สมณะ	๒๐๐
๑๓๖	ผู้ประสงค์ไม่ออกนาม	๒๐๐
๑๓๗	คุณศศลักษณ์ สุขจิตต์	๒๐๐
๑๓๘	คุณจารุวัฒน์ วิเศษสงวน	๒๐๐
๑๓๙	คุณพันทิพย์ ประมูลวงศ์	๒๐๐
๑๔๐	คุณวินัย สันตินิกลชัย	๒๐๐
๑๔๑	คุณสุภี พงศ์สุทธินนท์	๒๐๐
๑๔๒	คุณศรีวรรณ สุขแสนไกรศรี	๒๐๐
๑๔๓	คุณศศลักษณ์ สุขจิตต์	๒๐๐
๑๔๔	คุณวรรณมา พงษ์วันวัฒน์	๒๐๐
๑๔๕	คุณศศลักษณ์ สุขจิตต์	๒๐๐
๑๔๖	คุณดำรงศักดิ์ สว่างคม	๑๕๐
๑๔๗	คุณณัฐินี ก้าวเจริญ	๑๓๐
๑๔๘	คุณธนภรณ์ ผ่องศิริ	๑๖๐
๑๔๙	คุณพิมพ์ไล แพงโลม	๑๕๐
๑๕๐	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๕๐
๑๕๑	คุณณัฐพงศ์ โกลน	๑๓๐
๑๕๒	คุณศิวลี สุวรรณรัตน์	๑๒๐
๑๕๓	คุณวิไลลักษณ์ สิริอมรไพศาล	๑๒๐
๑๕๔	คุณธนา ศรีนิเวศน์	๑๐๐
๑๕๕	คุณโสภี ทองเลิศ	๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๕๖	คุณกุลนที แสงชานา	๑๐๐
๑๕๗	คุณเพ็ญจิตร แจ่มอุทัย	๑๐๐
๑๕๘	คุณชนานิต	๑๐๐
๑๕๙	คุณศิริชัย กิตติโกมลกุล	๑๐๐
๑๖๐	คุณอภิสิทธิ์ เอื้อชัยเพ็ญกุล	๑๐๐
๑๖๑	คุณมาลีรัตน์ โสตานิล	๑๐๐
๑๖๒	คุณสิริพัทธ์ อภิมาหาสุนทร	๑๐๐
๑๖๓	พ.ต.อ.กิตติพงษ์ วิเศษสงวน	๑๐๐
๑๖๔	น.ต.ชัยชัย ทองชื่น	๑๐๐
๑๖๕	คุณวิชัย สัมโอชา	๑๐๐
๑๖๖	คุณท้อ คุณสุนันทา แผลมไพศาล	๑๐๐
๑๖๗	คุณนิต รพ.สมุทรปราการ	๑๐๐
๑๖๘	คุณสุภาวดี	๑๐๐
๑๖๙	คุณบุญนุช ทับทิม	๑๐๐
๑๗๐	คุณนันทภัทร ปาลกะวงศ์ ณ อยู่ธยา	๑๐๐
๑๗๑	คุณอารยา ปฏิภาณทวี	๑๐๐
๑๗๒	คุณเชิดศักดิ์ จักรบุญมา	๑๐๐
๑๗๓	คุณจักรพันธ์ ผลปาน	๑๐๐
๑๗๔	คุณทิจัย อัครวุฒิ	๑๐๐
๑๗๕	คุณวรัทยา วัชรธีรเดช และครอบครัว	๑๐๐
๑๗๖	คุณปภััสสร-คุณสุจิตรา ธนะธรรมเจริญ และ คุณจิราพร(น้องน้ำ)	๑๐๐
๑๗๗	คุณวิภาวี สจำเพชร	๕๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๗๘	พ.ต.อ.โดม วิเศษกุลสิงอรรถ	๘๐
๑๗๙	คุณวันทนา เชื้อธนภิญโญ	๘๐
๑๘๐	คุณคณินิจ หะรัญกุล	๘๐
๑๘๑	คุณจิรภาส ลีละประเสริฐกุล	๗๐
๑๘๒	คุณกิตติ ธนูสุวรรณศักดิ์	๖๐
๑๘๓	คุณสุพัชรา กลิ่นระคนธ์	๖๐
๑๘๔	คุณวิภาวรรณ ศรีประไพ	๖๐
๑๘๕	คุณกัญญาชญา พวงเพชร	๖๐
๑๘๖	คุณศศิธร พลประสิทธิ์	๕๐
๑๘๗	คุณจิตติยา สุตจิตต์	๕๐
๑๘๘	คุณฤทัยภรณ์ อยู่นุช	๕๐
๑๘๙	คุณเกียรติสิน ลิ้มบุตร	๕๐
๑๙๐	คุณนันทภัทรา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา	๕๐
๑๙๑	คุณอุพลรัตน์ ไชตสถิตยชัย	๕๐
๑๙๒	คุณอารยา ปฏิภาณภวี	๕๐
๑๙๓	น.ต.อภิชัย ชาริรักษ์	๕๐
๑๙๔	คุณปราโมทย์ คลิษฐ์อรรถกร	๕๐
๑๙๕	คุณรัตนา สระตันต์	๔๐
๑๙๖	ด.ญ.กานต์วดี ด.ช.ภูมิพัฒน์ คิตลัม	๔๐
๑๙๗	คุณวสุ ตริวิทย์กรานต์	๔๐
๑๙๘	คุณอรปภา โดยะวนิช	๔๐
๑๙๙	พ.ต.อ.บุญเสริม ศรีชมภู	๔๐
๒๐๐	พ.อ.พัชรชศักดิ์ ปฏิรูปานนท์	๔๐
๒๐๑	คุณศคมณ วัฒนศิริเสรีกุล	๔๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๐๒	คุณมนูญ เยี่ยมเพื่อน	๔๐
๒๐๓	คุณสุภาณี บุรพภาค	๓๐
๒๐๔	คุณลิตวิษฐ์ พรหมธิพัฒน์	๓๐
๒๐๕	คุณวรรณภา ปราณีต	๓๐
๒๐๖	คุณธัชชัย ตติยะพงษ์พันธ์	๓๐
๒๐๗	คุณจินดา วัชราการ	๒๐
๒๐๘	คุณทนง โชคพิพัฒน์ทวี	๒๐
๒๐๙	คุณจิตาภา ลีเสม	๒๐
๒๑๐	คุณโชคทวี ดวงดี	๒๐
๒๑๑	คุณขวัญเมือง อิ่มทรัพย์	๒๐
๒๑๒	คุณเอกชัย ตีรุ่งโรจน์	๒๐
๒๑๓	คุณศุภโชค ประธาน	๒๐
๒๑๔	คุณกิตติศักดิ์ ประธาน	๒๐
๒๑๕	คุณอุทิศ ลิงห์ศรี	๒๐
๒๑๖	คุณอำนาจ สมบูรณ์ทรัพย์	๒๐
๒๑๗	คุณเพิ่มพงษ์ ด.ช.เอกสหัส ธนพิพัฒน์สังจา	๒๐
รวมศรัทธาทั้งสิ้น ๓๓๗,๖๕๐ บาท		

ชมรมกัลยาณธรรมขอกราบอนุโมทนา
ในกุศลจิตของทุกท่าน ณ ที่นี้
ขอให้ทุกท่านเจริญในธรรม
ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

